

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.643 van 25 augustus 2016
in de zaak A. 212.367/IX-8371**

In zake : Steven BOUCKAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Valéry Schalenbourg
kantoor houdend te 1080 Brussel
Leopold II-laan 180
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Emmanuel Jacubowitz en Anthony Poppe
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen partij :

Patricia COOLS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Thomas Eyskens en Jens Mosselmans
kantoor houdend te 1000 Brussel
Bischoffsheimlaan 36
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 april 2014, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 7 februari 2014 waarbij Patricia Cools wordt benoemd tot rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven en zij gelijktijdig wordt benoemd tot rechter in de arbeidsrechtbank te Brussel (BS 28 februari 2014).

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Patricia Cools heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 8 juli 2014. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2016.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Valéry Schalenbourg, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Anthony Poppe, die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Thomas Eyskens, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is rechter in de arbeidsrechtbank te Gent. Op 12 september 2011 stelt hij zich kandidaat voor de vacante betrekking van rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven, met gelijktijdige benoeming tot rechter in de arbeidsrechtbank te Brussel.

3.2. Op 15 september 2011 stelt de tussenkomende partij zich eveneens kandidaat voor die vacante betrekking. Zij is op dat ogenblik substituut-arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel.

3.3. Over de kandidatuur van verzoeker worden zeer gunstige adviezen gegeven door de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Gent en de stafhouder van de balie te Gent.

3.4. Over de kandidatuur van de tussenkomende partij worden zeer gunstige adviezen gegeven door de arbeidsauditeur te Brussel en de vertegenwoordigers van de Nederlandse orde van advocaten te Brussel.

3.5. De adviezen van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven worden niet binnen de wettelijke termijn uitgebracht. Op vraag van verzoeker en van de tussenkomende partij worden die adviezen aan het dossier toegevoegd. Voor verzoeker besluit het advies met de eindvermelding ‘uitstekend’; voor de tussenkomende partij luidt de eindvermelding ‘zeer gunstig’.

3.6. Op 29 november 2011 worden de kandidaten gehoord door de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie (hierna: de benoemingscommissie). De benoemingscommissie beslist vervolgens om de tussenkomende partij voor benoeming voor te dragen.

3.7. Bij koninklijk besluit van 23 januari 2012 wordt Patricia Cools benoemd tot rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven en gelijktijdig benoemd tot

rechter in de arbeidsrechtbank te Brussel. In het benoemingsbesluit wordt de motivering van de voordracht van de benoemingscommissie integraal overgenomen.

Verzoeker dient tegen dit besluit een beroep tot nietigverklaring in, dat door de Raad van State wordt ingewilligd bij arrest nr. 224.645 van 16 september 2013.

3.8. Op 18 oktober 2013 zendt de verwerende partij de benoemingsdossiers terug naar de benoemingscommissie voor een nieuwe voordracht.

3.9. Op 20 december 2013 bezorgt de benoemingscommissie haar gemotiveerde voordracht tot benoeming van de tussenkomende partij aan de verwerende partij. Die voordracht steunt op de volgende overwegingen:

“Uit het dossier blijkt dat de adviesverlening door de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven laattijdig geschiedde, zulks mogelijks ingevolge het niet-ontvangen door de voorzitter van de uitnodiging tot het opstellen van adviezen, element waarover discussie bestaat. Wat er ook van zij, de commissie stelt vast dat alle kandidaten in het kader van de hen geboden mogelijkheid tot het formuleren van opmerkingen bij de adviezen een kopie van het – laattijdig uitgebrachte – advies hebben overgemaakt. Gelet op de vaststelling dat alle kandidaten het desbetreffend advies hebben gevoegd en aldus de gelijkheid tussen de kandidaten niet in het gedrang komt en vanuit de bekommernis van volledigheid van het benoemingsdossier aanvaardt de commissie de adviezen die door de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven werden uitgebracht.

Blijkens de uitgebrachte adviezen heeft de arbeidsrechtbank te Leuven nood aan een rechter die de zittingen collectieve schuldenregeling en één zitting sociale zekerheid (gehandicapten) voor zijn/haar rekening kan nemen. Van de voor te dragen kandidaat wordt collegialiteit, flexibiliteit, inzet en productiviteit verwacht. Hij/zij dient goed te kunnen samenwerken met collega's en met het auditoraat en dient een vriendelijke houding aan te nemen ten overstaan van de balie, de schuldbemiddelaars en de overige medewerkers.

Patricia Cools behaalde in 1989 het diploma van licentiaat in de rechten.

Zij behaalde in 1994 een bijkomend diploma van gegradueerde in de fiscale wetenschappen en behaalde in 1996 de academische graad van gediplomeerde in de gespecialiseerde studie van het ondernemingsrecht.

De kandidate is houder van een getuigschrift van kennis van de Franse taal in de zin van artikel 43quiquies van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

De kandidaat geeft blijk van een grote aandacht voor opleiding en permanente vorming. Zij nam onder meer deel aan een opleiding verzoening/bemiddeling in sociaalrechtelijke zaken en aan diverse opleidingen inzake het sociaal (straf-)recht.

Zij was advocaat aan de balie te Brussel van 1 april 1991 tot 29 april 2008. Als advocaat behandelde de kandidaat voornamelijk het burgerlijk recht en commerciële en arbeidsrechtelijke geschillen.

Bij koninklijk besluit van 29 april 2008 werd Patricia Cools benoemd tot substituut-arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel, met gelijktijdige benoeming bij de arbeidsrechtbank te Leuven. Van juni 2008 tot juni 2011 werd zij, afwisselend voltijds en deeltijds, gedelegeerd naar het arbeidsauditoraat te Leuven. Als substituut-arbeidsauditeur behandelde de kandidaat onder meer dossiers inzake O.C.M.W., R.S.Z., ziekte en invaliditeit en adviseert zij de arbeidsrechtbank in procedures met betrekking tot arbeidsovereenkomsten. Zij beheert tevens een Franstalig strafkabinet voor wat het opsporingsonderzoek betreft. Op vrijwillige basis stond zij de arbeidsrechtbank bij in de behandeling van dossiers inzake collectieve schuldenregeling.

Patricia Cools kan voorts onder meer bogen op een ervaring als voorzitter van het Vlaams pleitgenootschap en co-auteur van de informatiewebsite van Kluwer voor het luik sociaal recht.

De kandidaat verkrijgt een zeer gunstig advies vanwege de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven. In dit advies wijst de voorzitter onder meer op de ruime balie-ervaring van de kandidaat en op de ervaring die zij opdeed als substituut-arbeidsauditeur. De kandidaat was, aldus de voorzitter, deeltijds gedelegeerd naar het arbeidsauditoraat te Leuven en wist aldaar de appreciatie van de medewerkers weg te dragen. Zij is reeds in contact gekomen met de meeste materies die tot de bevoegdheid van de arbeidsgerechten behoren, zij kent de kerntaak van een rechter en weet wat van haar als rechter zou verwacht worden. De auditoren van de korpsen waarin de kandidaat als substituut-arbeidsauditeur was tewerkgesteld loven haar omwille van haar goede kennis, haar heldere taal, haar rendement en stiptheid en haar luisterbereidheid. De kandidaat geeft blijk van een gepaste en dienstvaardige invulling van het ambt van zetelend magistraat en van een verregaande flexibiliteit. Zij is tevens coauteur van de informatiewebsite van Kluwer voor het luik sociaal recht. Door haar deeltijdse delegatie naar het auditoraat te Leuven is zij goed gekend en vertrouwd met de werking van de arbeidsrechtbank te Leuven, zo stelt de voorzitter. Zij beschikt over een basiskennis van de materie collectieve schuldenregeling en is bereid om zich volledig en collegiaal in te schakelen volgens de noodwendigheden die zich aandienen. De kandidaat beschikt tevens over een aangename persoonlijkheid en is vriendelijk in de omgang. Een en ander leidt de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven tot het besluit dat de kandidaat een zeer goede kandidaat is die onmiddellijk inzetbaar en welkom is in de arbeidsrechtbank.

Ook vanwege de arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel verkrijgt de kandidaat een zeer gunstig advies. In zijn advies verwijst de arbeidsauditeur op het stuk van de juridische kennis in hoofdte van de kandidaat onder meer naar het oordeel van de Leuvense arbeidsauditeur, de korpschef van het auditoraat waarnaar zij gedurende een langere periode werd gedelegeerd,

die overweegt dat haar ruime ervaring als advocaat bij een middelgroot gereputeerd Brussels advocatenkantoor zich duidelijk weerspiegelt in haar werk op het arbeidsauditoraat, nu zij van in het begin in staat was om juridisch ingewikkelde dossiers op een adequate wijze te behandelen. Zij beschikte reeds over een uitgebreide kennis van de grondbeginselen van het sociaal recht en heeft zich op korte termijn ingewerkt tot een niveau van specialisatie in de materies die haar op het arbeidsauditoraat werden toegewezen. Een grote troef is de grondige kennis van sectoren van het burgerlijk recht (zoals het personen- en familierecht) die dikwijls relevant zijn in de marge van socialezekerheidsgeschillen. Volgens haar korpschef behandelde de kandidate op het auditoraat onder meer de materies O.C.M.W., R.S.Z., ziekte en invaliditeit, gaf zij advies in arbeidsrechtelijke geschillen en beheerde zij een Franstalig strafkabinet voor wat het opsporingsonderzoek betreft. Zij stond op vrijwillige basis de arbeidsrechtbank bij in de behandeling van dossiers inzake de collectieve schuldenregeling, waardoor zij ook in die materie reeds een zekere ervaring heeft opgebouwd. Zij heeft tevens blijk gegeven van een zeer goede kennis van de procedureregels zowel in burgerlijk- als in strafrecht. De kandidate weet zich mondeling en schriftelijk perfect en op een heldere wijze uit te drukken. Zij is tijdig in haar werkzaamheden en is in staat om, na afweging van alle relevante elementen en rekening houdend met alle nuances van een geschil, kordaat eindbeslissingen te nemen, zelfs in dossiers waarin grote belangen gemoeid zijn. De kandidate weet zeer zelfstandig te werken en bewaart een zeer goed evenwicht tussen kwaliteit en kwantiteit in haar werkzaamheden. De kandidate geeft tevens blijk van een bijzondere aandacht voor de verwachtingen en de verzuchtingen van de rechtszoekende. Zij heeft een ruime belangstelling voor de te behandelen juridische materies, raadpleegt tijdig juridische werken en volgde opleidingen in verband met het sociaal strafrecht, de gezondheidszorg, het procesrecht en de plichtenleer, evenals opleidingen die toegespitst zijn op het ambt van zetelend magistraat, zoals de opleiding ‘redactie van vonnissen’, het ‘leiden van een zitting’ en het ‘omgaan met agressiviteit’. De kandidate heeft tevens aandacht voor de figuur van de bemiddeling en beschikt over een sterk aanpassingsvermogen. De kandidate beschikt, aldus de arbeidsauditeur te Brussel, over de nodige menselijke en intellectuele vaardigheden om de functie van rechter op een degelijke wijze uit te oefenen. Zij toont zich stipt in de uitvoering van de haar toebedeelde taken en heeft haar adviezen steeds juridisch en feitelijk onderbouwd en synthetisch geformuleerd. Zij probeert de sociaalrechtelijke problemen op een adequate wijze op te lossen met oog voor een evenwichtige en rechtvaardige afhandeling. Zij heeft een perfecte kennis van -en jarenlange ervaring in- het sociaal recht en de context waarin dit recht leeft en toont zich bereid om dossiers te behandelen zowel in het burgerlijk recht (arbeidsrecht en sociale zekerheid) als in het strafrecht en in de collectieve schuldenregeling. Zij is onmiddellijk inzetbaar in de arbeidsrechtbank. Bovendien kent zij de arbeidsgerechten te Leuven bijzonder goed.

Vanwege de Brusselse balie verkrijgt de kandidate ten slotte ook een zeer gunstig advies. Bij de balie wijst men onder meer op het gegeven dat Patricia Cools als advocaat diverse materies behandelde, waaronder het burgerlijk recht, het handelsrecht, het sociaal- en het arbeidsrecht. Zij geeft blijk van een zeer

sterke mondelinge- en schriftelijke uitdrukkingsvaardigheid en van een grote besluitvaardigheid. Zij getuigt, bij de uitoefening van haar taken als substituut-arbeidsauditeur, van een zeer grote werkwijze, alsmede van een zeer grote beschikbaarheid, een grote luisterbereidheid en een goede aanspreekbaarheid. Bij de Brusselse balie acht men de kandidaat zeer geschikt voor de uitoefening van het vacante ambt. Zij beschikt niet enkel over een zeer goede juridische en maatschappelijke kennis, doch heeft tevens de nodige intellectuele en sociale vaardigheden: luisterbereidheid, de nodige maturiteit en een goede dosis gezond verstand.

De commissie is van oordeel dat Patricia Cools over alle vereiste persoonlijke en juridische kwaliteiten en vaardigheden beschikt voor deze vacante betrekking. Zij kan bogen op een uitgebreide en gediversifieerde ervaring als advocaat en substituut-arbeidsauditeur en deed in deze hoedanigheden een ruime ervaring op met betrekking tot een uitgebreid aantal materies, waaronder het sociaal recht in de ruime zin. Uit het dossier blijkt dat de kandidaat gedurende haar tewerkstelling bij het arbeidsauditoraat te Leuven op vrijwillige basis de arbeidsrechtbank heeft bijgestaan in de behandeling van dossiers collectieve schuldenregeling, waardoor zij over een concrete praktijkervaring beschikt inzake de collectieve schuldenregeling en zij ervaring en inzicht heeft in de concrete werking van de arbeidsrechtbank te Leuven. Een en ander illustreert tevens haar grote collegialiteit en flexibiliteit. Uit de onverdeeld zeer gunstige adviezen komt duidelijk naar voren dat de kandidaat wordt geloofd omwille van haar zeer collegiale ingesteldheid, haar sterke communicatieve en sociale vaardigheden, haar aanpassingsvermogen (dat zij illustreerde door zich als arbeidsauditeur op korte termijn in te werken tot een specialisatieniveau voor de haar toegewezen materies), haar stiptheid, de sterke onderbouw van haar adviezen en haar grote empathie. Gezien haar uitgebreide kennis van, onder meer, het sociaal recht, haar concrete en praktische ervaring, als substituut-arbeidsauditeur, met de behandeling van de collectieve schuldenregeling, haar kennis van de werking van de arbeidsrechtbank te Leuven, haar bijzondere empathie voor de persoon van de rechtszoekende, hetgeen een onmiskenbare troef is voor de behandeling van dossiers collectieve schuldenregeling, haar groot aanpassingsvermogen, haar stiptheid en haar vermogen om juridisch en feitelijk onderbouwde en synthetisch geformuleerde beslissingen te nemen, is de commissie van oordeel dat Patricia Cools naar eeniederders voldoening zal weten te functioneren in de arbeidsrechtbank te Leuven.

[...]

Steven Bouckaert behaalde in 1998, met onderscheiding, het diploma van licentiaat in de rechten en behaalde in hetzelfde jaar, met grote onderscheiding, het diploma van geaggregeerde voor het secundair en hoger onderwijs in de rechten. In 2007 behaalde hij de academische graad van doctor in de rechten. Van 1 oktober 1998 tot en met december 1999 was de kandidaat tewerkgesteld als voltijds wetenschappelijk medewerker op het instituut voor sociaal recht van de KU Leuven. Van 1 januari 2000 tot en met september 2004 was hij als wetenschappelijk medewerker tewerkgesteld bij het instituut voor vreemdelingenrecht van de K.U. Leuven. Hij bereidde er een doctoraal proefschrift voor dat hij op 15 februari 2007 openbaar verdedigde (met als titel

‘Grondrechtenbescherming voor documentloze vreemdelingen doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985: verwezenlijkingen en uitdagingen’). Van oktober 2004 tot maart 2008 was hij gerechtelijk stagiair in het arrondissement Mechelen (tewerkgesteld bij het parket, bij het arbeidsauditoraat en bij de arbeidsrechtbank). Bij koninklijk besluit van 24 februari 2008 werd hij benoemd tot rechter in de arbeidsrechtbank te Gent, met gelijktijdige benoeming in de arbeidsrechtbanken te Oudenaarde en te Dendermonde. Als magistraat behandelt hij onder meer dossiers in verband met bediendecontracten, werkloosheidsreglementering, administratieve geldboetes en sociaal strafrecht. Hij kan voorts onder meer bogen op een ervaring als spreker op diverse studiedagen, als redactielid van diverse tijdschriften (in verband met het vreemdelingenrecht), en als docent sociaal recht en vreemdelingenrecht. De kandidaat is tevens auteur en coauteur van een groot aantal juridisch-wetenschappelijke publicaties. Uit het dossier blijkt dat de kandidaat een bijzondere aandacht vertoont voor het volgen van opleidingen, bijscholingen en studiedagen. Hij volgde onder meer een opleiding inzake collectieve schuldenregeling. Van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven verkrijgt de kandidaat een ‘uitstekend’ advies (op een schaal ongunstig – met voorbehoud – gunstig – zeer gunstig). De voorzitter overweegt in dit advies onder meer dat de kandidaat een quasi perfecte kennis heeft van de procedureregels van zowel het straf- als het burgerlijk recht, dat hij moeiteloos en in een bevattelijke en zeer begrijpelijke stijl de moeilijkste juridische problemen weet te vertalen, dat hij geen moeite heeft om te beslissen en dat hij geen achterstand in zijn werkzaamheden kent. De voorzitter wijst tevens op de kennis in hoofde van de kandidaat van de meeste materies van het sociaal recht, op zijn flexibiliteit en collegialiteit en op zijn bijzonder rustige, kalme en beheerste natuur, met een grote luisterbereidheid en goede communicatie jegens de rechtszoekende. De kandidaat wist zich, aldus de voorzitter moeiteloos te integreren in de Gentse arbeidsrechtbank en wordt aldaar gepercipieerd als een bereidwillige en bijzonder aangename collega die steeds klaar staat om in te springen of advies te verlenen. De voorzitter overweegt dat de kandidaat bereid is om zich in de nieuwe materie van de collectieve schuldenregeling in te werken en stelt dat hij bijzonder gedreven is in het verwerven van actuele kennis. Mede door zijn interesse voor deze materie beantwoordt Steven Bouckaert aan het thans gevraagde profiel, zo stelt de voorzitter. Een overstap naar Leuven zou resulteren in een grotere beschikbaarheid en zou de kwaliteit van zijn gezinsleven ongetwijfeld verhogen. De voorzitter concludeert onder meer dat de kandidaat een modelmagistraat is die perfect past binnen het gevraagde profiel, dat hij met open armen zou ontvangen worden, dat hij uitsteekt boven de andere kandidaten, dat hij ongetwijfeld een positieve invloed zou hebben binnen de arbeidsrechtbank, dat hij de voorkeur wegdraagt en dat de door hem uitgestraalde sereniteit een meerwaarde zou betekenen bij het leiden van de zittingen. Vanwege de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Gent verkrijgt de kandidaat een zeer gunstig advies. Bij zijn korpschef staat de kandidaat onder meer bekend omwille van zijn quasi-perfecte kennis van de procedureregels, zijn sterke mondelinge en schriftelijke uitdrukingsvaardigheid, zijn besluitvaardigheid, zijn gevoel voor onthaal, luisterbereidheid en communicatie jegens de rechtszoekende, zijn stiptheid,

openheid van geest en zijn aanpassingsvermogen. Volgens de voorzitter heeft de kandidaat zich in zowat alle materies van het arbeids- en sociaal recht gespecialiseerd. Hij behandelde als magistraat onder meer dossiers arbeidsovereenkomsten bedienden, werkloosheid, sociale verkiezingen en verving sporadisch een collega voor betwistingen inzake ziekte- en invaliditeitsverzekering. Hij toont zich bereid en geïnteresseerd om zich in te werken in de bevoegdheid van de collectieve schuldenregeling. Zijn korpschef wijst ook op zijn goede contacten met de andere magistraten en medewerkers en omschrijft hem voorts als een modelmagistraat die niet alleen inhoudelijk op hoog niveau presteert maar die zich ook zeer bereidwillig en behulpzaam opstelt. Zijn vertrek zou een ernstige aderlating betekenen voor de arbeidsrechtbank te Gent, hoewel iedereen begrip heeft voor zijn sollicitatie, gelet op de afstand naar zijn woonplaats te Leuven en zijn gezinstoestand. De stafhouder van de Gentse balie verleent eveneens een zeer gunstig advies. Bij de balie staat de kandidaat onder meer bekend omwille van zijn academisch en professioneel curriculum, voor zijn zeer gedegen kennis van het burgerlijk recht, het strafrecht en het sociaal recht en wegens zijn zeer sterke schriftelijke en mondelinge vaardigheden. Op de besluitvaardigheid van de kandidaat valt, aldus de stafhouder, niet af te dingen. Hij is in de schoot van de arbeidsrechtbank op vele terreinen actief (zo, aldus de stafhouder, onder meer voor de materies bedienden, sociale verkiezingen, werkloosheid, ziekte en invaliditeit, sociaal strafrecht, collectieve schuldenregeling (hetgeen evenwel niet strookt met het curriculum zoals weergegeven door de kandidaat zelf en met de vermeldingen op dit stuk door de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven en door de korpschef van de kandidaat) en het vreemdelingenrecht), en is graag bereid te helpen en in te springen waar hij kan. De kandidaat heeft een uitstekend professioneel en psychologisch profiel, hij voldoet aan de strengste eisen voor het te begeben ambt en de balie heeft begrip voor zijn sollicitatie, mede gezien de woonplaats en de familiale toestand van de kandidaat. Hij zou een formidabele aanwinst zijn voor de arbeidsrechtbank te Leuven.

Hoewel de commissie oog heeft voor de professionele en wetenschappelijke merites van Steven Bouckaert, alsmede voor de zeer lovende bewoordingen die hij in het kader van de adviesverlening vermocht te ontvangen, is zij van oordeel dat Patricia Cools zich voor deze vacante plaats van hem onderscheidt door haar beduidend langere algemene professionele ervaring (circa 20,5 jaar ten opzichte van circa 13 jaar), door haar concrete, praktische en meer recente ervaring met de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling, ervaring die zij opdeed als substituut-arbeidsauditeur te Leuven en die onmiskenbaar een troef inhoudt in het licht van het gevraagde profiel, en doordat zij in hogere mate bekend is met de concrete werking van de arbeidsrechtbank te Leuven. Een en ander maakt dat Patricia Cools in nog hogere mate dan Steven Bouckaert beantwoordt aan het voor deze specifieke vacante plaats gevraagde profiel.

[...]

Uit wat voorafgaat blijkt dat Patricia Cools de meest bekwame en geschikte kandidaat is voor deze vacante plaats.”

3.10. Bij koninklijk besluit van 7 februari 2014 wordt Patricia Cools benoemd tot rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven en gelijktijdig benoemd tot rechter in de arbeidsrechtbank te Brussel. In het benoemingsbesluit wordt de motivering van de voordracht van de benoemingscommissie integraal overgenomen.

Dat is het thans bestreden besluit.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

Standpunt van de partijen

4.1. Door verzoeker worden in antwoord op het auditoraatsverslag, elf nieuwe stukken neergelegd, die zijn standpunt moeten kracht bijzetten dat de tussenkomende partij als substituut-arbeidsauditeur te Leuven onmogelijk concrete, praktische en meer recente ervaring heeft kunnen opdoen in de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling.

4.2. Door de verwerende partij wordt opgeworpen dat met deze nieuwe stukken geen rekening mag worden gehouden in zoverre daardoor nieuwe argumenten worden ontwikkeld.

4.3. Ook volgens de tussenkomende partij kan met deze stukken geen rekening worden gehouden. Negen van deze nieuwe stukken (de stukken 19 en 22 tot 29) dateren van vóór het instellen van het annulatieberoep. Deze stukken, alsook de op grond hiervan eventueel nieuw ontwikkelde argumenten, hadden volgens haar dan ook bij of in het verzoekschrift dienen te worden aangebracht.

De stukken 20 en 21 dateren volgens de tussenkomende partij van na het bestreden besluit. Zij kunnen evenmin in het debat worden betrokken om de onwettigheid van het bestreden besluit aan te tonen.

Beoordeling

5. In tegenstelling met wat de verwerende partij en de tussenkomende partij beweren, mag verzoeker te dezen zijn argumentatie ter weerlegging van het auditorsverslag kracht bijzetten met nieuwe stukken. De argumentatie die verzoeker hierop steunt, bouwt immers verder op de reeds in zijn verzoekschrift aangevoerde stelling dat de tussenkomende partij als substituut-arbeidsauditeur geen concrete en praktische ervaring kon hebben opgedaan in verband met de materie van de collectieve schuldenregeling. Door verzoeker wordt op grond van die stukken geen nieuw middel ontwikkeld en evenmin wordt op basis hiervan aan het middel een andere draagwijdte gegeven.

In zoverre de tussenkomende partij opwerpt dat de stukken 20 en 21 dateren van na het bestreden besluit, is dit feit op zich niet voldoende om die stukken uit het debat te weren. Ze kunnen immers, anders dan de tussenkomende partij het ziet, ervan doen blijken dat het bestreden besluit onwettig is. Ook met de stukken 20 en 21 tracht verzoeker in antwoord op het auditorsverslag aan te tonen dat de tussenkomende partij als substituut-arbeidsauditeur te Leuven, onmogelijk concrete, praktische en meer recente ervaring heeft kunnen opdoen in de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling.

Bijgevolg mogen de stukken 19 tot 29 van verzoeker in het debat worden betrokken.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Eerste exceptie

Standpunt van de partijen

6. In haar memorie werpt de tussenkomende partij op dat verzoeker een actueel belang ontbeert bij het thans voorliggende beroep aangezien het door

hem oorspronkelijk nagestreefde doel, meer bepaald zelf aangesteld worden in de geambieerde betrekking, niet meer kan worden bereikt. De tussenkomende partij wijst erop dat het kader bij de arbeidsrechtbank te Leuven bestaat uit één voorzitter en drie rechters en dat op het ogenblik van het indienen van het voorliggende verzoekschrift een nieuwe voorzitter werd benoemd (bij koninklijk besluit van 25 april 2014) en de voormalige voorzitter opnieuw rechter werd, zodat de arbeidsrechtbank te Leuven thans leden in overtal telt. Dit betekent volgens de tussenkomende partij dat verzoeker door een eventuele vernietiging geen nieuwe kans maakt om benoemd te worden, aangezien hierdoor de bezetting van de arbeidsrechtbank zal terugvallen op het wettelijk bepaald aantal magistraten zonder dat de betrekking van de tussenkomende partij opnieuw vacant wordt.

7. In haar laatste memorie sluit de verwerende partij zich aan bij de door de tussenkomende partij opgeworpen exceptie.

Beoordeling

8. Na de bestreden benoeming van de tussenkomende partij, is H.L. overeenkomstig artikel 259^{quater}, § 5, van het Gerechtelijk Wetboek (hierna: Ger.W.) bij koninklijk besluit van 25 april 2014 in overtal benoemd tot voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven. Ingevolge de benoeming van H.L. tot korpschef, nam de vroegere voorzitter, wiens mandaat een einde nam, opnieuw zijn ambt van rechter op overeenkomstig artikel 259^{quater}, § 4, Ger.W.

Artikel 259^{quater}, § 5, Ger.W. bepaalt dat een kandidaat van buiten het rechtscollege die tot korpschef wordt aangewezen, gelijktijdig in overtal wordt benoemd in dit rechtscollege. Uit de parlementaire voorbereiding van dit wetsartikel blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever was dat het overtal zou worden geregulariseerd bij de eerstvolgende vacature (*Parl.St.* Kamer 1999-2000, nr. 50-622/4, 32):

“Een magistraat die tot korpschef wordt benoemd in een rechtscollege waartoe hij voordien niet behoorde, wordt van rechtswege in dat rechtscollege

benoemd. Is de personeelsformatie voltallig, dan geschied[t] de benoeming in overtal. Dat boventallige karakter verdwijnt in twee gevallen: bij de eerste vacature in het rechtscollege of bij het verstrijken van de ambtsperiode van de korpschef van de betrokken magistraat, die dan naar zijn oorspronkelijke rechtscollege terugkeert.”

Hoewel een gebeurlijke vernietiging van het thans bestreden besluit met zich zou meebrengen dat dit besluit *ab initio* uit het rechtsverkeer verdwijnt, impliceert dit niet dat er een “nieuwe” vacature – een zogenaamde “eerstvolgende vacature” – zou ontstaan waarvan de niet-invulling het overtal zou doen verdwijnen. De oorspronkelijke vacature, daterend van 2011, zou immers onverminderd blijven bestaan en een vernietiging van de benoeming die in die vacante betrekking is gebeurd, zou slechts tot gevolg hebben, in beginsel, dat de benoemende overheid de benoemingsprocedure met het oog op het gebeven van die reeds bestaande vacature zou dienen over te doen vanaf het punt waarop ze volgens het vernietigingsarrest is ontspoord. Verzoeker behoudt dan ook zijn belang bij het beroep dat ertoe kan leiden dat hij in de plaats van de tussenkomende partij de eerder vacant verklaarde betrekking bij de arbeidsrechtbank te Leuven inneemt.

9. De eerste exceptie wordt verworpen.

B. Tweede exceptie

Uiteenzetting van de exceptie

10. In haar laatste memorie betwist de tussenkomende partij het actueel belang van verzoeker nog op een andere grond. Zij werpt op dat in het Belgisch Staatsblad van 3 juni 2015 een vacante betrekking van rechter in de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel is bekendgemaakt en dat verzoeker blijkbaar hiervoor niet heeft gekandideerd. Daaruit blijkt volgens haar dat verzoeker ook om die reden niet langer een actueel belang heeft bij het voorliggende annulatieberoep.

Beoordeling

11. Het voorliggende beroep is gericht tegen een koninklijk besluit van 7 februari 2014 waarbij de tussenkomende partij wordt benoemd tot rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven en zij gelijktijdig wordt benoemd tot rechter in de arbeidsrechtbank te Brussel. In geval van vernietiging van dit besluit komt verzoeker opnieuw in aanmerking om in het bedoelde ambt benoemd te worden. Uit het enkele feit dat hij zich niet kandidaat heeft gesteld voor een latere vacature in een gelijkwaardig ambt, kan niet worden afgeleid dat verzoeker geen belang meer heeft voor het ambt dat de tussenkomende partij bekleedt. Er kunnen immers omstandigheden zijn die kunnen verklaren waarom verzoeker zich geen kandidaat heeft gesteld voor deze vacature. Verzoeker stelt in dit verband dat hij reeds arbeidsrechter is en dat in zijn hoofde de specifieke motivatie om te kandideren voor de arbeidsrechtbank te Leuven erin bestond dat de te benoemen rechter in deze rechtbank minstens ten dele zou worden belast met dossiers inzake collectieve schuldenregeling. De vacante betrekking van rechter in de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel was daarentegen weliswaar een betrekking als arbeidsrechter maar, volgens verzoeker, zonder vooruitzichten om specifiek belast te worden met dossiers inzake collectieve schuldenregeling.

Uit de verklaring van verzoeker blijkt dat hij een aanvaardbare uitleg kan geven voor het feit dat hij zich niet kandidaat heeft gesteld voor de latere vacature en dat bijgevolg hem het rechtens vereiste belang niet kan worden ontzegd.

12. De tweede exceptie wordt verworpen.

VI. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het enige middel

13.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10, 11 en 151, § 4, van de Grondwet, van artikel 259ter, § 4, Ger.W. en van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

13.2. In een eerste middelonderdeel stelt verzoeker dat het bestreden besluit de voornoemde bepalingen en beginselen schendt:

“Doordat de bestreden beslissing, evenals de voordracht van de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie, enerzijds overweegt dat mevrouw Patricia Cools zich van verzoeker onderscheidt door haar beduidend langere algemene professionele ervaring (circa 20,5 jaar ten opzichte van circa 13 jaar), en anderzijds dat mevrouw Patricia Cools zich ter zake van verzoeker onderscheidt door haar concrete, praktische en meer recente ervaring met de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling, ervaring die zij opdeed als substituut-arbeidsauditeur te Leuven en die onmiskenbaar een troef inhoudt in het licht van het gevraagde profiel,

Terwijl mevrouw Patricia Cools ondanks haar weliswaar zuiver kwantitatief langere professionele ervaring slechts een drietal jaar daadwerkelijk professioneel met sociaal recht in ruime zin bezig is geweest (in tegenstelling tot de 13 jaar ervaring van verzoeker op dit vlak),

En Terwijl de materie van de collectieve schuldenregeling zowel de facto als de iure enkel wordt behandeld door de zetelende rechters van de arbeidsrechtbank, nu de regelgeving inzake de collectieve schuldenregeling geen rol voorziet voor het arbeidsauditoraat/openbaar ministerie,

En Terwijl uit de relevante dossierstukken juist de kennelijk ruimere en specifiekere ervaring van verzoeker blijkt in zowel de collectieve schuldenregeling (als juridische materie van de vacante plaats in de arbeidsrechtbank te Leuven) alsook in het ambt van magistraat van de zetel,

Zodat de bestreden beslissing en de voordracht van de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie, en derhalve de bestreden beslissing, aangetast zijn door een onwettigheid omdat deze het gelijkheids- en redelijkheidsbeginsel schenden, niet afdoende gemotiveerd zijn en berusten op een onzorgvuldige feitenvinding.”

Verzoeker licht dat middelonderdeel toe als volgt (voetnoten hier weggelaten en ook in de volgende citaten):

“Uw Raad heeft reeds herhaaldelijk de gelegenheid gehad om te bevestigen dat – hoewel de voordracht van de benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie in het kader van artikel 259ter, § 4 Ger. W. een voorbereidende handeling uitmaakt die op zichzelf niet het voorwerp kan uitmaken van een beroep tot nietigverklaring – de onwettigheden die aan dergelijke voordracht kleven, wel degelijk kunnen aangevoerd worden tegen het bestreden benoemingsbesluit [...].

Zulks is des te meer het geval nu de door verzoeker gewraakte motieven die ten grondslag liggen aan de voordracht van de benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie d.d. 3 december 2013, integraal worden bijgetreden door de bestreden beslissing.

Enerzijds overweegt de benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie, hierin bijgetreden door de bestreden beslissing, dat mevrouw Patricia Cools zich ter zake van verzoeker onderscheidt door haar beduidend langere algemene professionele ervaring (circa 20,5 jaar ten opzichte van circa 13 jaar).

Vanuit een zuiver kwantitatieve benadering klopt het dat mevrouw Cools een in de tijd langere totale professionele ervaring kent dan verzoeker, maar dit maakt haar evident nog niet tot de meest geschikte en bekwame kandidaat voor de vacante plaats van (zetelend) rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven in de zin van artikel 151, §4, 2de lid Grondwet en artikel 259ter, §4 van het Gerechtelijk Wetboek. Moest dergelijk argument in benoemingsdossiers consequent worden toegepast, dan zou immers steeds de oudste kandidaat (als het ware automatisch) als meest geschikte en bekwame kandidaat moeten worden voorgedragen en benoemd.

Teneinde echter te voldoen aan de vereiste van de (zorgvuldige) afweging van de geschiktheid en bekwaamheid van de kandidaten in de zin van de in het middel aangehaalde bepalingen, dient niet de totale professionele ervaring van de kandidaten op een zuiver kwantitatieve manier te worden vergeleken, maar is het in tegendeel noodzakelijk om op concrete wijze de relevante ervaring van de kandidaten voor het vacante ambt met elkaar te vergelijken.

In casu betreft het vacante ambt een ambt van magistraat in de zetel van de arbeidsrechtbank te Leuven, waarbij de materie van de collectieve schuldenregeling een belangrijke rol speelt in het gevraagde profiel van voormeld ambt.

Mevrouw Patricia Cools was advocaat van april 1991 tot april 2008 en werd op dat ogenblik benoemd tot substituut-arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel, met gelijktijdige benoeming bij de arbeidsrechtbank te Leuven.

Zij blijkt tot en met haar benoeming in april 2008 geen bijzondere interesse noch expertise te hebben opgebouwd in het domein van het sociaal recht in de ruime zin begrepen (arbeidsrecht, sociale zekerheid, sociale bijstand en collectieve schuldenregeling, sociaal procesrecht). Zij opteerde tijdens haar studies voor geen enkel keuzevak in de sfeer van het sociaal recht, zij volgde

nadien een bijkomende opleiding in het fiscaal recht en het ondernemingsrecht en behandelde als advocaat verschillende materies, waaronder – luidens beide voordrachten van de benoemings- en aanwijzingscommissie – vooral burgerlijk recht en handelsrecht [...].

Verzoeker daarentegen heeft wel van in het begin van zijn loopbaan een bijzondere interesse én wetenschappelijke expertise opgebouwd in het ruime domein van het sociaal recht. Hij is auteur van diverse tientallen boeken en artikelen in het sociaal recht [...]. Hij werkte zowel aan het Instituut voor Sociaal recht als het Instituut voor Vreemdelingenrecht aan de K.U.Leuven [...].

Op zijn werkzaamheden aan dit laatste Instituut promoveerde verzoeker tot doctor in de rechten en ontving hij voor de handelseditie van zijn doctoraat ('Documentloze vreemdelingen. Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985', uitgegeven bij Kluwer), de prestigieuze Walter Leën prijs voor sociaal recht 2005-2007 (ter waarde van 10.000 euro).

In vergelijking hiermee beschikt mevrouw Patricia Cools over geen enkele ervaring als zetelend magistraat en genoot zij evenmin een op de zittende magistratuur gerichte opleiding. Naast haar ervaring als advocaat heeft zij enkel, vanaf 29 april 2008, gefunctioneerd als magistraat voor het arbeidsauditoraat, wat concreet betekent dat zij enkel ervaring heeft met dossiers van sociale zekerheid en sociaal strafrecht, een beperkte tussenkomst inzake arbeidsrechtelijke geschillen (pestwet en discriminatie, sociale verkiezingen) niet te na gesproken. Van de materie van de collectieve schuldenregeling heeft ze volgens het advies van de korpschef te Leuven een 'basiskennis' [...].

Verzoeker genoot daarentegen niet enkel een op de zittende magistratuur gerichte opleiding (de gerechtelijke stage, met daarin een periode stage op het arbeidsauditoraat), maar bouwde ook daadwerkelijke ervaring op [als] zetelend rechter in de arbeidsrechtbank gedurende meer dan drie jaar, en dit voor de meest uiteenlopende materies (arbeidsrecht, sociale zekerheid, sociaal strafrecht). Zoals uit zijn dossier van kandidatuurstelling en de verleende adviezen blijkt, is verzoeker vertrouwd met het sociaal procesrecht, met de praktische werking van een arbeidsrechtbank (griffie, lekenrechters in sociale zaken, ...) en heeft hij bovendien ervaring met het werk als zetelend magistraat in zowel een kleine arbeidsrechtbank (Mechelen) als een middelgrote (Gent).

Als gerechtelijk stagiair en als zetelend rechter, heeft verzoeker daarenboven ervaring verworven met het ganse spectrum van de bevoegdheden die tot de arbeidsrechtbank behoren: arbeidsrecht in zijn totaliteit (en niet enkel de aan het arbeidsauditoraat meedeelbare zaken), sociale zekerheid (in het bijzonder werkloosheid, O.C.M.W.-steun en tegemoetkomingen aan personen met een handicap). Bovendien zetelt hij sedert september 2011 in zaken van sociaal strafrecht en bouwde hij tijdens zijn gerechtelijke stage een – blijkens het benoemingsbesluit dat tot zijn benoeming leidde [...] – 'relevante ervaring' op inzake collectieve schuldenregeling (in tegenstelling tot enkel een basiskennis voor mevrouw Patricia Cools) [...].

Hieruit moge blijken dat de benoemings- en aanwijzingscommissie een wel erg onvolledige en selectieve lezing en weergave heeft gegeven van de

relevante beroepservaring van verzoeker en mevrouw Patricia Cools. Hoewel de totale juridische loopbaan van laatstgenoemde ontegensprekelijk kwantitatief langer is dan deze van verzoeker (in het algemeen beschouwd, zonder acht te slaan op de relevante arbeids- en sociale zekerheidsrechtelijke materies), is zulks evident onvoldoende en zelfs flagrant onredelijk om in hoofde van mevrouw Patricia Cools te gewagen van een ruimere professionele ervaring, rekening houdend met de specificiteit van de vacature van rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven.

Niettegenstaande niet kan betwist worden dat mevrouw Cools, sedert haar benoeming in 2008 als substituut-arbeidsauditeur, wel ervaring heeft opgebouwd in een deel van de bevoegdheden van de arbeidsrechtbank (in het bijzonder sociale zekerheidsrecht en sociale bijstand), blijft immers de dubbele vaststelling (1) dat zij, ondanks haar langere professionele ervaring, slechts een drietal jaar daadwerkelijk professioneel met sociaal recht in ruime zin bezig is geweest (in tegenstelling tot de 13 jaar ervaring van verzoeker op dit vlak) en (2) dat zij geen enkele ervaring kan voorleggen als zetelend magistraat, laat staan als zetelend magistraat op een arbeidsrechtbank (in tegenstelling tot de drie jaar en half ervaring op dit vlak in hoofde van verzoeker, na een intensieve en op de zetel gerichte opleiding van nog eens drie jaar).

Anderzijds overweegt de benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie, hierin bijgetreden door de bestreden beslissing, dat mevrouw Patricia Cools zich ter zake van verzoeker onderscheidt door haar concrete, praktische en meer recente ervaring met de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling, ervaring die zij opdeed als substituut-arbeidsauditeur te Leuven en die onmiskenbaar een troef inhoudt in het licht van het gevraagde profiel.

Zoals hoger vermeld werd bij de profielomschrijving van de vacante plaats voor arbeidsrechter te Leuven expliciet verwezen naar de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling.

Zulks vormde voor verzoeker een zeer belangrijk onderdeel van zijn motivering om zich in casu kandidaat te stellen, gezien hij op de arbeidsrechtbank in Gent (op dat ogenblik) deze materie niet behandelde, maar voorheen, tijdens zijn gerechtelijke stage in Mechelen, hiermee wel ervaring had opgebouwd en deze materie hem inhoudelijk bijzonder aanspreekt.

Meteen kan hier al worden gewezen op de vaststelling dat, blijkens de verklaring van mevrouw Cools tijdens het onderhoud op de benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad van 29 november 2011, er bij haar een veel minder uitgesproken interesse en motivatie bestaat om dossiers van collectieve schuldenregeling te behandelen. Zij verklaarde hiertoe hoogstens gedurende een zekere tijd bereid te zijn indien de noodwendigheden van de dienst dit zouden vergen, waaruit kan worden afgeleid dat haar inhoudelijke interesse veeleer naar andere materies uitgaat.

Waar dit onderdeel van de motivering bovendien volkomen faalt naar recht, is dat het suggereert dat mevrouw Cools, in haar hoedanigheid van substituut-arbeidsauditeur te Leuven, concrete en praktische ervaring heeft opgedaan met de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling.

Dit is juridisch immers uitgesloten, nu de regelgeving inzake de collectieve

schuldenregeling, geen rol voorziet voor het openbaar ministerie (arbeidsauditoraat), met uitzondering van een (ook in de praktijk) uiterst marginale rol in de context van artikel 1675/14 van het Gerechtelijk Wetboek. De dossiers van collectieve schuldenregeling zijn niet verplicht mededeelbaar aan het openbaar ministerie en worden in de praktijk ook niet meegedeeld. Het is een materie die zowel de iure als de facto exclusief wordt behandeld door zetelend[e] rechters van de arbeidsrechtbank (overigens zonder de bijstand van lekenrechters).

Hoe de bestreden beslissing dan ook kan motiveren dat mevrouw Cools, in haar hoedanigheid van substituut-arbeidsauditeur, concrete en praktische ervaring heeft opgedaan in deze materie is een volkomen raadsel. Een en ander berust blijkbaar op een passage in het advies van de korpsverste van mevrouw Cools (de arbeidsauditeur te Brussel) die in zijn advies schrijft dat mevrouw Cools ‘op vrijwillige basis de arbeidsrechtbank (bijstond) bij de behandeling van dossiers inzake de collectieve schuldenregeling’. Gelet op de duidelijke bevoegdheidsregeling in het Gerechtelijk Wetboek – waarbij de materie van de collectieve schuldenregeling exclusief bij de zetel van de arbeidsrechtbank ligt, zonder interventie van het arbeidsauditoraat – is het enerzijds duidelijk dat zulks materieel kennelijk onjuist is en dat aan deze passage anderzijds door de bestreden beslissing een kennelijk disproportioneel belang wordt toegekend.

Mevrouw Cools kan met name als substituut-arbeidsauditeur juridisch geen enkele beslissing genomen hebben inzake collectieve schuldenregeling (toelaatbaarheid, homologatie, herroeping enz.). Zij kan, als substituut-arbeidsauditeur, geen zitting of raadkamer hebben geleid. Dat zij, als een soort van vrijwilliger, (wellicht administratieve) bijstand heeft geleverd, zonder dat daarbij vermeld wordt hoe lang dit vrijwilligerswerk werd verricht en/of dat dit bij de arbeidsrechtbank van Leuven dan wel deze van Brussel gebeurde, kan haar derhalve hooguit een uiterst beperkte ervaring met de behandeling van deze dossiers hebben opgeleverd en in elk geval geen ervaring als zetelend rechter die dergelijke dossiers dient te behandelen.

De voorzitter van de arbeidsrechtbank van Leuven stelt in dit verband in zijn – in de bestreden beslissing ook op dit vlak aangehaalde – advies dat mevrouw Cools over een ‘basiskennis’ (sic) beschikt van de materie van de collectieve schuldenregeling, wat uiteraard iets anders is dan de concrete en praktische ervaring die de bestreden beslissing vermeldt.

Bovendien suggereert de bestreden beslissing met dit motief tegelijk dat verzoeker geenszins of alleszins slechts in mindere mate zou kunnen bogen op concrete, praktische ervaring in verband met de behandeling van dossiers van collectieve schuldenregeling, hetgeen geenszins strookt met de realiteit. Wel integendeel, het KB van 24 februari 2008 waarmee verzoeker benoemd werd tot rechter in de arbeidsrechtbank te Gent [...] motiveert deze benoeming – daarbij gebruik makend van de toenmalige motivering van de benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad – precies voor een heel groot deel vanuit het motief dat verzoeker op dat ogenblik beschikte over relevante ervaring op het vlak van de collectieve schuldenregeling. Ter zake kan verwezen worden naar de volgende passages:

‘(...)

Ook de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Mechelen adviseert zeer

gunstig. Zij herneemt hetgeen werd gesteld in het zeer lovende stageverslag en voert hier aan toe dat de kandidaat, conform artikel 259octies § 6 Ger.W., reeds werd aangeduid om een rechter te vervangen. Zij benadrukt tevens dat Steven Bouckaert tevens de verzoekschriften collectieve schuldenregeling opvolgt. Hij doet dit zeer analytisch, zeer nauwgezet en met kennis van zaken, zoals men dat van hem gewend is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat Steven Bouckaert zonder enige twijfel de juiste bekwaamheid en geschiktheid heeft om naar eenieders voldoening het ambt van rechter in een arbeidsrechtbank uit te oefenen. Zijn grote polyvalentie inzake de materies die behoren tot de bevoegdheden van de arbeidsrechtbank, met inbegrip van het sociaal strafrecht en de collectieve schuldenregeling, als ook zijn uitstekend juridisch-wetenschappelijk curriculum, de wijze waarop hij zijn stage heeft doorlopen en de lovende wijze waarop eenieder over hem oordeelt, staan hiervoor garant.

(...) Steven Bouckaert onderscheidt zich van deze kandidaat door zijn op de zittende magistratuur gerichte opleiding en ervaring als effectief zitting houdend rechter, zijn breder objectief vaststelbaar kennisveld inzake materies die behoren tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank, alsook door zijn gunstiger advies van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Gent. Daarenboven kan hij bogen op zijn, gelet op de wijziging van de bevoegdheden van de arbeidsrechtbanken, relevante ervaring inzake collectieve schuldbemiddeling, alsook op zijn indrukwekkende lijst van juridisch-wetenschappelijke publicaties.

(...)

[...]

Niet alleen beschikt verzoeker derhalve over concrete en praktische ervaring inzake de behandeling van collectieve schuldenregeling – die niet werd bereikt in het kader van een onduidelijke vorm van vrijwilligerswerk –, ervaring die door de benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie in 2008 en door het KB van 24 februari 2008 [...] heel expliciet werd erkend. Bovendien kan hij, zoals reeds aangegeven, bogen op een bijkomende ervaring als zetelend rechter, hetgeen hem ervaring heeft opgeleverd op het vlak van het leiden en organiseren van zittingen, communicatie met de rechtszoekende (in persoon) en advocaten, het redigeren van vonnissen; ervaring waarover mevrouw Cools, als substituut-arbeidsauditeur, niet beschikt.

Het motief dat mevrouw Cools de meest geschikte en bekwame kandidaat is om reden dat zij, als substituut-arbeidsauditeur te Leuven, concrete en praktische ervaring met de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling faalt derhalve zowel in feite als naar recht.

Om al deze redenen is verzoeker van oordeel dat de benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie in haar voordracht, hierin bijgetreden door de bestreden beslissing, wat betreft de vergelijking van de relevante professionele ervaring van respectievelijk verzoeker en mevrouw Patricia Cools, niet heeft voldaan aan de materiële motiveringsverplichting, niet in alle zorgvuldigheid de voordracht heeft voorbereid door met name uit te gaan van een onjuiste feitenvinding, en tevens het redelijkheids- en gelijkheidsbeginsel op kennelijke wijze heeft geschonden. In die mate is ook de bestreden beslissing door deze onwettigheden gevitieerd.”

13.3. In een tweede middelonderdeel stelt verzoeker dat het bestreden besluit de voornoemde bepalingen en beginselen schendt:

“Doordat de bestreden beslissing en de voordracht van de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie overwegen dat mevrouw Patricia Cools in hogere mate bekend is met de concrete werking van de arbeidsrechtbank te Leuven,

Terwijl dergelijk criterium bij de vergelijking van de bekwaamheid en geschiktheid van de kandidaten voor een ambt in een arbeidsrechtbank geen relevant criterium uitmaakt en al zeker geen decisief criterium mag uitmaken,

En Terwijl ook verzoeker in hoge mate vertrouwd is met de lokale situatie te Leuven en de arbeidsrechtbank die aldaar gevestigd is,

Zodat de voordracht van de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie, en derhalve de bestreden beslissing, aangetast is door een onwettigheid wegens schending van de in het middel aangegeven wettelijke bepalingen en beginselen.”

Verzoeker licht dat middelonderdeel toe als volgt:

“Uw Raad heeft reeds eerder geoordeeld dat het, bij de beoordeling van een vacant ambt van vrederechter, niet onredelijk is dat bij de vergelijking van de bekwaamheid en geschiktheid van de kandidaten voor dat ambt rekening wordt gehouden met de vertrouwdheid van de kandidaten met het kanton waar het ambt vacant is. Uw Raad kwam tot die beoordeling om reden dat de vrederechter de rechter is die het dichtst bij de burger staat [...].

In casu betreft het vacante ambt evenwel niet het ambt van vrederechter, maar wel van magistraat in de zetel van de arbeidsrechtbank te Leuven, zodat het gebruik van een criterium – dat bestaat uit de vertrouwdheid van de kandidaten met de lokale situatie – in casu bij de vergelijking van de bekwaamheid en geschiktheid van de kandidaten voor het vacante ambt in alle redelijkheid geen relevant criterium uitmaakt en al zeker geen decisief motief mag uitmaken voor de keuze voor een welbepaalde kandidaat. In het andere geval wordt het gelijkheidsbeginsel met de voeten getreden.

Anderzijds wenst verzoeker te beklemtonen dat hij geboren is in Leuven, gestudeerd heeft te Leuven, jarenlang professioneel actief is geweest te Leuven (met name aan de K.U.L.) en thans nog steeds woonachtig is in het Leuvense (Oud-Heverlee), hetgeen evenveel elementen zijn die een rol spelen in de beoordeling van de vertrouwdheid van een kandidaat met de lokale situatie [...].

Op zich klopt het dat mevrouw Cools, minstens gedurende een bepaalde periode tussen 2008 en 2011, gefunctioneerd heeft als substituut-arbeidsauditeur op het arbeidsauditoraat te Leuven. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat haar adviserend korpschef evenwel de arbeidsauditeur te Brussel is, waaruit blijkt dat haar territoriale werkveld zich vooral in Brussel situeert.

Los daarvan rijst de vraag [...] of de vertrouwdheid van mevrouw Cools met het arbeidsauditoraat te Leuven haar tot de meest geschikte en bekwame

kandidaat maakt voor de vacante plaats van zetelend rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven.

Net zoals de voorzitter van de arbeidsrechtbank van Leuven meent verzoeker dat zulks niet het geval is, gezien hij, zoals in het eerste middelonderdeel reeds uiteengezet werd, in vergelijking met mevrouw Cools, een op de zittende magistratuur gerichte opleiding heeft genoten én drie en half jaar effectieve ervaring als zetelend magistraat kan voorleggen, zowel in een kleine (Mechelen) als een middelgrote (Gent) arbeidsrechtbank. Verzoeker heeft een objectief breder vaststelbaar kennisveld van de materies die behoren tot de bevoegdheden van de arbeidsrechtbank, met inbegrip van relevante ervaring inzake collectieve schuldenregeling.

Bovendien kreeg verzoeker een objectief gezien duidelijk gunstiger advies van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven, die bij uitstek goed geplaatst is om de lokale situatie in te schatten en daarmee terecht aangaf dat de vertrouwdsheid van mevrouw Cools met het arbeidsauditoraat te Leuven haar niet noodzakelijk tot de meest geschikte kandidaat maakt voor het vacante ambt van zetelend rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven.

Door hier op dit vlak anders over te beslissen is verzoeker van oordeel dat de benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie in haar voordracht wat betreft de vergelijking van de relevante professionele ervaring van respectievelijk verzoeker en mevrouw Patricia Cools, niet heeft voldaan aan de materiële motiveringsverplichting en tevens het redelijkheids- en gelijkheidsbeginsel heeft geschonden. In die mate is ook de bestreden beslissing door deze onwettigheden gevitieerd.”

14. In zijn memorie van wederantwoord repliceert verzoeker als volgt op de stelling van de verwerende partij dat de tussenkomende partij over een grotere relevante ervaring beschikt dan verzoeker op basis van het feit dat uit het curriculum vitae van de tussenkomende partij blijkt dat zij in haar loopbaan als advocaat ook arbeidsrechtelijke geschillen heeft behandeld, zij in 2004 een opleiding van bemiddeling in sociaalrechtelijke zaken volgde en zij tijdens haar loopbaan op het arbeidsauditoraat sociale zekerheidsgeschillen heeft in staat gesteld en hierbij advies heeft gegeven:

“Verzoeker wenst ter zake op te merken dat dit onderdeel van de loopbaan van tussenkomende partij een periode van 17 jaar (1991 tot 2008) beslaat en dat de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie zelf tot tweemaal toe (d.i. ter gelegenheid van zowel de eerste als de tweede voordracht) erkende dat tussenkomende partij als advocaat verschillende materies behandelde, waaronder vooral burgerlijk recht en handelsrecht [...].

Het feit dat tussenkomende partij in die periode weliswaar bovendien één enkele relevante opleiding volgde in het sociaal recht, diende volgens verzoeker

in het kader van een nuttige vergelijking van de geschiktheid en de bekwaamheid te worden afgezet tegen het feit dat verzoeker – zoals in het gedinginleidend verzoekschrift werd uiteengezet – van bij het begin van zijn beroepsloopbaan (1998) een bijzondere interesse én wetenschappelijke expertise [heeft] opgebouwd in het ruime domein van het sociaal recht [...].

Eenzelfde analyse dringt zich op voor de periode na de benoeming van tussenkomende partij in april 2008. Verzoeker ontkent geenszins dat tussenkomende partij sedertdien als parketmagistraat een zekere ervaring heeft opgebouwd in (delen van) het sociaal recht. Wel beklemtoont verzoeker dat hijzelf reeds op 1 oktober 2004 zijn gerechtelijke stage aanvatte (waarbij hij sedert 1 januari 2005 één jaar werkzaam was op het arbeidsauditoraat te Mechelen, vervolgens tot 9 maart 2008 op de arbeidsrechtbank aldaar) en, ingevolge zijn benoeming bij K.B. d.d. 24 februari 2008 [...], tevens daadwerkelijke ervaring opdeed als zetelend rechter in de arbeidsrechtbank gedurende meer dan drie jaar, en dit voor de meest uiteenlopende materies (arbeidsrecht, sociale zekerheid, sociaal strafrecht).

Daar waar verwerende partij onder verwijzing naar arrest nr. 227.764 d.d. 19 juni 2014 van Uw Raad voorhoudt dat de ervaring van verzoeker als zetelend magistraat niet het enige of doorslaggevend argument kan zijn in de beoordeling van de kandidaturen, wenst verzoeker te benadrukken dat hij het tegendeel nooit heeft beweerd. Alleen is de ervaring van verzoeker als zetelend magistraat één van de (talrijke) elementen die hem in het kader van de afweging van de geschiktheid en bekwaamheid van de kandidaten onderscheiden van de tussenkomende partij.

Het is in dat verband hoogst merkwaardig dat verwerende partij in dat verband het standpunt verdedigt dat de materie van de collectieve schuldenregeling eigenlijk geen uitstaans zou hebben met het arbeidsrecht of het sociaal recht. Verzoeker wijst er inderdaad op dat de wetgever, door deze bevoegdheid met ingang van 1 september 2007 weg te halen bij de rechtbanken van eerste aanleg en toe te kennen aan de arbeidsrechtbanken, precies oog had voor de sociale dimensie van deze specifieke materie en uitdrukkelijk wees op de ervaring en de onderzoeksmiddelen van de arbeidsrechtbank om de sociale realiteit van de mensen die gebukt gaan onder een schuldenoverlast nog beter te bevatten [...]. Het standpunt van verwerende partij is des te merkwaardiger nu bij de profielomschrijving van de vacante plaats voor arbeidsrechter te Leuven, expliciet verwezen werd naar de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling.

Om al deze redenen blijft verzoeker van oordeel dat de benoemings- en aanwijzingscommissie, hierin gevolgd door de bestreden beslissing, een wel erg onvolledige en selectieve lezing en weergave heeft gegeven van de relevante beroepservaring van verzoeker en mevrouw Patricia Cools. Hoewel de totale juridische loopbaan van laatstgenoemde ontegensprekelijk kwantitatief langer is dan deze van verzoeker (in het algemeen beschouwd, zonder acht te slaan op de relevante arbeids- en sociale zekerheidsrechtelijke materies), is zulks evident onvoldoende en zelfs flagrant onredelijk om in hoofde van mevrouw Patricia Cools te gewagen van een ruimere professionele ervaring, rekening houdend met de specificiteit van de vacature van rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven.

[...]

Daarnaast heeft verzoeker in zijn gedinginleidend verzoekschrift gewezen op de onterechte overwegingen van de benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie, hierin bijgetreden door de bestreden beslissing, dat mevrouw Patricia Cools zich ter zake van verzoeker zou onderscheiden door haar concrete, praktische en meer recente ervaring met de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling, ervaring die zij opdeed als substituut-arbeidsauditeur te Leuven en die onmiskenbaar een troef zou inhouden in het licht van het gevraagde profiel.

Verzoeker volhardt ter zake in de argumentatie zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift en wenst erop te wijzen dat het argument van verwerende partij als zou zij enkel een corrigerende rol toebedeeld zijn in de benoemingsprocedure van magistraten en als zou zij geen andere motieven kunnen aanwenden dan deze van de benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie, niet ter zake dienend is. Uw Raad heeft immers reeds herhaaldelijk de gelegenheid gehad om te bevestigen dat – hoewel de voordracht van de benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie in het kader van artikel 259ter, §4 Ger. W. een voorbereidende handeling uitmaakt die op zichzelf niet het voorwerp kan uitmaken van een beroep tot nietigverklaring – de onwettigheden die aan dergelijke voordracht kleven, wel degelijk kunnen aangevoerd worden tegen het bestreden benoemingsbesluit [...].

Daarnaast doet de verwerende partij de werkelijkheid geweld aan door te betogen dat verzoeker, op het ogenblik van diens benoeming als rechter bij de arbeidsrechtbank te Gent, slechts hooguit over een ervaring van 5 maanden kan beschikt hebben inzake de collectieve schuldenregeling. Verwerende partij schijnt inderdaad gemakshalve abstractie te maken van het feit dat verzoeker na 1 september 2007 (datum waarop de arbeidsrechtbanken inderdaad materieel bevoegd werden inzake de collectieve schuldenregeling) wel degelijk tot 9 maart 2008 werkzaam was op de arbeidsrechtbank te Mechelen, na welke periode verzoeker inderdaad tevens kan bogen op de ervaring in de materie van de collectieve schuldenregeling ingevolge zijn benoeming bij de arbeidsrechtbank te Gent bij K.B. d.d. 24 februari 2008.

Verwerende partij kan toch niet ernstig voorhouden dat de op pagina 11 van het gedinginleidend verzoekschrift geciteerde motivering, nota bene afkomstig van verwerende partij zelf ter gelegenheid van de eerdere benoeming van verzoeker, omtrent de ervaring en vertrouwdheid van verzoeker met de materie van de collectieve schuldenregeling plotseling niet meer ter zake dienend zou zijn?

Alleszins kan de bestreden beslissing niet, zonder de in het middelonderdeel aangegeven wetsbepalingen te schenden, voorhouden dat mevrouw Cools de meest geschikte en bekwame kandidaat is om reden dat zij, als substituut-arbeidsauditeur te Leuven, zou beschikken over concrete, praktische en meer recente ervaring dan verzoeker met de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling. Dergelijke motivering faalt derhalve zowel in feite als naar recht, waarbij andermaal verwezen dient te worden naar het feit dat de ervaring van tussenkomende partij, ingevolge de beperkte rol van het arbeidsauditoraat in voormelde materie, precies

noodzakelijkerwijze beperkter is dan deze van verzoeker.”

15. In zijn laatste memorie betwist verzoeker op omstandige wijze de stelling dat de verwerende partij als benoemende overheid niet op een willekeurige of kennelijk onredelijke wijze van haar beoordelingsbevoegdheid gebruik heeft gemaakt. Met verwijzing naar de drieledige motivering van de verwerende partij argumenteert hij hierover als volgt:

“A. Het onderdeel van de motivering dat de tussenkomen de partij zich van verzoekende partij onderscheidt door haar concrete, praktische en meer recente ervaring met de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling, ervaring die zij opdeed als substituut-arbeidsauditeur te Leuven en die onmiskenbaar een troef inhoudt in het licht van het gevraagde profiel

[...]

(1) De tussenkomen de partij heeft, als substituut-arbeidsauditeur te Leuven, onmogelijk ‘concrete, praktische en meer recente ervaring’ kunnen opdoen ‘met de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling’

[...]

[Aangevoerd wordt] dat feitelijk vaststaat (‘eenvoudig vaststelbaar feit’) dat de tussenkomen de partij, in haar hoedanigheid van substituut-arbeidsauditeur te Leuven, de arbeidsrechtbank van Leuven vanaf 2008 heeft bijgestaan bij de behandeling van dossiers inzake collectieve schuldenregeling, in het bijzonder door het verlenen van advies inzake de toelaatbaarheid en sommige specifieke problemen.

Verzoekende partij handhaaft zijn visie dat de tussenkomen de partij, in haar hoedanigheid van substituut-arbeidsauditeur te Leuven, onmogelijk ‘concrete, praktische en meer recente ervaring met de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling’ kan hebben opgebouwd.

De materie van de collectieve schuldenregeling staat immers niet vermeld in de opsomming van artikel 764 van het Gerechtelijk Wetboek als een aan het openbaar ministerie (in casu de arbeidsauditeur) verplicht mededeelbare zaak. Dit sluit weliswaar niet uit dat dergelijke dossiers facultatief zouden worden meegedeeld aan de arbeidsauditeur, hetgeen kan gebeuren op initiatief van de arbeidsrechtbank dan wel op vraag van de arbeidsauditeur zelf.

Het facultatief meedelen van een zaak, is evenwel geen informeel of vrijblijvend gegeven. Als een arbeidsrechter van oordeel is da[t] een niet-verplicht mededeelbare zaak toch aan het openbaar ministerie moet worden meegedeeld, gebeurt dit bij tussenvonnis. Indien de arbeidsauditeur op facultatieve basis wenst dat een bepaalde zaak hem wordt meegedeeld, dient hij dit eveneens schriftelijk te vragen en wordt de zaak door de griffie ter kennis gebracht. De (mondeling of schriftelijk) adviserende rol van de arbeidsauditeur in burgerlijke zaken, kan zich enkel voltrekken in zaken die hetzij als verplicht mededeelbare zaak (automatisch) worden overgemaakt aan de arbeidsauditeur,

hetzij als niet-verplicht mededeelbare zaak, ofwel via een tussenvonnis door de rechtbank voor advies aan de arbeidsauditeur worden overgemaakt, ofwel via een officiële vraag om kenniskrijging van de zaak worden overgemaakt.

Indien de tussenkomende partij, zoals zij in haar cv voorhoudt en hetgeen de eerste auditeur als een feitelijk vaststaand gegeven aanvaardt, als substituut-arbeidsauditeur te Leuven, ‘praktische en concrete ervaring in de materie van de collectieve schuldenregeling heeft opgebouwd’, in het bijzonder door haar adviesverlening aan de arbeidsrechters, vanaf 2008, inzake de toelaatbaarheid en ‘andere juridische problemen’, vooronderstelt dit, gezien de materie van de collectieve schuldenregeling niet verplicht mededeelbaar is, dat ofwel de schuldbemiddelingsrechter minstens de dossiers waarin de tussenkomende partij geadviseerd heeft aan de arbeidsauditeur van Leuven facultatief heeft meegedeeld via de geëigende procedure, ofwel op vraag van de arbeidsauditeur deze dossiers werden medegedeeld aan het arbeidsauditoraat te Leuven (waar zij dan klaarblijkelijk werden toevertrouwd aan de tussenkomende partij die er de adviesverstrekking in verzorgde).

Een soort officieus circuit waarin door een lid van het arbeidsauditoraat aan een lid van de arbeidsrechtbank adviezen worden verstrekt in bepaalde zaken zonder dat deze zaken officieel werden meegedeeld (hetzij door de rechtbank, hetzij op vraag van de arbeidsauditeur), is juridische science fiction. Dit zou indruisen tegen de meest fundamentele procedurele grondbeginselen waarop een rechtsonderhorige in een burgerlijke zaak kan bogen, want zou inhouden dat de rechtsonderhorige (a) niet weet dat in zijn niet-verplicht mededeelbare zaak toch een (facultatieve) mededeling aan het openbaar ministerie plaatsvindt; (b) bijgevolg niet weet of er een (mondeling dan wel schriftelijk) advies van het openbaar ministerie komt en wat de inhoud ervan is en (c) de kans wordt ontnomen om op dit advies te repliceren. Een zetelend rechter die op dergelijke manier ‘informeel’ het advies zou inwinnen van een lid van het openbaar ministerie, loopt bovendien het reële risico ook zijn of haar beroepsgeheim of het geheim van het beraad te schenden.

Indien de tussenkomende partij, als substituut-arbeidsauditeur te Leuven, de arbeidsrechtbank te Leuven heeft geadviseerd in zaken van collectieve schuldenbemiddeling en via die adviserende activiteit ‘haar concrete en praktische ervaring in die materie’ heeft verworven, vanaf 2008, – hetgeen wordt voorgehouden – dan moet het perfect mogelijk zijn om van die adviserende activiteit, minstens cijfermateriaal of een neerslag in vonnissen dan wel beschikkingen te kunnen voorleggen of terugvinden.

Volgens het oordeel van verzoekende partij bevat het administratief dossier geen enkele objectieve bevestiging of aanduiding van de voorgehouden adviserende activiteit van tussenkomende partij als substituut-arbeidsauditeur te Leuven in de materie van de collectieve schuldenregeling (in het bijzonder bij de toelaatbaarheid en bij een aantal andere juridische betwistingen) voorleggen en kan tussenkomende partij dergelijke objectieve bevestiging of aanduiding evenmin voorleggen. Een eenvoudige vermelding in het eigen cv van tussenkomende partij kan hiervoor uiteraard onmogelijk doorgaan.

Het is namelijk in de realiteit en de dagdagelijkse praktijk zo dat dossiers van collectieve schuldenregeling (die dus geen verplicht mededeelbare dossiers zijn) ook niet facultatief worden medegedeeld aan de arbeidsauditoraten en dat

er de facto geen enkele adviesverlenende rol door de arbeidsauditoraten in dergelijke dossiers wordt waargenomen:

[...]

Blijkbaar neemt de arbeidsrechtbank te Leuven – want volgens de motivering van de bestreden beslissing heeft de tussenkomende partij daar, als substituut-arbeidsauditeur, ‘concrete en praktische ervaring inzake collectieve schuldenregeling opgebouwd – een totaal afwijkende positie in van de andere arbeidsrechtbanken, in die zin dat daar wél, hetzij op initiatief van de arbeidsrechtbank, dan wel op vraag van de arbeidsauditeur, dossiers van collectieve schuldenregeling aan de arbeidsauditeur worden overgemaakt die daar dan vervolgens zijn adviserende rol in speelt.

De bijgebrachte werkingsverslagen van het arbeidsauditoraat Leuven van 2008, 2009 en 2010 [...] spreken dit evenwel tegen.

[...]

Tussenbesluit

Hoewel dossiers van collectieve schuldenregeling, als niet-verplicht mededeelbare zaak, theoretisch op facultatieve basis aan het arbeidsauditoraat kunnen worden meegedeeld, blijkt uit [...] concrete (cijfer)gegevens dat dit in de realiteit gewoonweg niet, zelfs niet uitzonderlijk gebeurt. Ook niet in Leuven en Brussel, waar de tussenkomende partij als substituut-arbeidsauditeur werkzaam was. In zoverre de bestreden beslissing gemotiveerd wordt vanuit het argument dat tussenkomende partij, als substituut-arbeidsauditeur, concrete en praktische en recente ervaring met de materie van de collectieve schuldenregeling heeft opgebouwd (klaarblijkelijk door arbeidsrechters te adviseren nopens juridische problemen en bij het beoordelen van verzoeken om toegelaten te worden), faalt deze motivering in feite en in rechte. De procedure van de collectieve schuldenregeling is een bevoegdheid van de arbeidsrechtbank, waarin het arbeidsauditoraat ‘volledig afwezig’ is. Als substituut-arbeidsauditeur kan men derhalve onmogelijk een ervaring in die materie ontwikkelen.

Een benoemende overheid die de loutere beweringen geuit in een cv van een kandidaat over diens prestaties/ervaringen – die op geen enkele wijze geobjectiveerd (kunnen) worden – hoger inschat en een groter gewicht toebedeelt dan de wel aangetoonde prestaties/ervaringen van een andere kandidaat, handelt op een wijze waarop geen ander naar kennis en kunde redelijk bekwaam en naar feitelijk optreden redelijk handelend bestuur in dezelfde omstandigheden zou handelen.

(2) Verzoekende partij beschikt, in tegenstelling tot de tussenkomende partij, wel over een reële, concrete, praktische en recente ervaring met de collectieve schuldenregeling

Het onderdeel van het motief uit de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet of niet in dezelfde mate over ervaring inzake de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling zou beschikken, faalt eveneens naar recht.

[...]

De verzoekende partij heeft steeds voorgehouden dat hij, in het kader van zijn gerechtelijke stage, wel degelijk relevante en reële ervaring inzake de behandeling van dossiers van collectieve schuldenregeling, heeft opgebouwd,

meer bepaald tijdens de periode van april/september 2007 tot aan zijn benoeming in de arbeidsrechtbank te Gent. Het KB van 24 februari 2008 waarmee verzoekende partij benoemd werd tot rechter in de arbeidsrechtbank te Gent [...], motiveert deze benoeming precies voor een heel groot deel vanuit het motief dat hij op dat ogenblik beschikte over relevante ervaring op het vlak van de collectieve schuldenregeling. Ter zake kan verwezen worden naar de volgende passages:

‘(...)

Ook de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Mechelen adviseert zeer gunstig. Zij herneemt hetgeen werd gesteld in het zeer lovende stageverslag en voert hier aan toe dat de kandidaat, conform artikel 259octies § 6 Ger.W., reeds werd aangeduid om een rechter te vervangen. Zij benadrukt tevens dat Steven Bouckaert tevens de verzoekschriften collectieve schuldenregeling opvolgt. Hij doet dit zeer analytisch, zeer nauwgezet en met kennis van zaken, zoals men dat van hem gewend is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat Steven Bouckaert zonder enige twijfel de juiste bekwaamheid en geschiktheid heeft om naar eenieders voldoening het ambt van rechter in een arbeidsrechtbank uit te oefenen. Zijn grote polyvalentie inzake de materies die behoren tot de bevoegdheden van de arbeidsrechtbank, met inbegrip van het sociaal strafrecht en de collectieve schuldenregeling, als ook zijn uitstekend juridisch-wetenschappelijk curriculum, de wijze waarop hij zijn stage heeft doorlopen en de lovende wijze waarop eenieder over hem oordeelt, staan hiervoor garant.

(...) Steven Bouckaert onderscheidt zich van deze kandidaat door zijn op de zittende magistratuur gerichte opleiding en ervaring als effectief zitting houdend rechter, zijn breder objectief vaststelbaar kennisveld inzake materies die behoren tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank, alsook door zijn gunstiger advies van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Gent. Daarenboven kan hij bogen op zijn, gelet op de wijziging van de bevoegdheden van de arbeidsrechtbanken, relevante ervaring inzake collectieve schuldbemiddeling, alsook op zijn indrukwekkende lijst van juridisch-wetenschappelijke publicaties.

(...)

Anders dan [wordt] veronderstel[d], is het vervolgens niet zo dat verzoekende partij sedert zijn benoeming in de arbeidsrechtbank Gent op geen enkele wijze meer betrokken werd bij de materie van de collectieve schuldenregeling. Met name tijdens de zomervakantie dient elke magistraat van de arbeidsrechtbank – ook indien hij tijdens het gewone gerechtelijk jaar geen zittingen waarneemt inzake collectieve schuldenregeling –, enerzijds, vakantiezittingen voor dossiers van collectieve schuldenregeling waar te nemen (waar dringende zaken, zoals een verkoop van een onroerend goed of een urgente vraag om herroeping gefixeerd worden), alsook alle dringende zaken inzake collectieve schuldenregeling waar te nemen. Beslissingen inzake de toelaatbaarheid (waar een termijn van 8 dagen geldt), beslissingen inzake dringende machtigingen, beschikkingen inzake de beëindiging lopen gewoon door tijdens de zomervakantie.

Daar werd de verzoekende partij telkens bij ingeschakeld [...].

De verzoekende partij is over deze (reële) ervaring altijd eerlijk, correct én

(misschien te) bescheiden geweest, in die zin dat de materie van de collectieve schuldenregeling tijdens de eerste jaren van zijn werkzaamheden als arbeidsrechter in Gent niet zijn centrale werkzaamheid uitmaakte. Hij heeft echter steeds een bijzondere interesse voor deze materie behouden, hetgeen ook een belangrijke motivatie vormde voor zijn kandidatuur voor de vacante plaats in de arbeidsrechtbank van Leuven.

De ervaring waarover de verzoekende partij beschikte ten tijde van de vacature voor de plaats van arbeidsrechter in Leuven, was – anders dan de bestreden beslissing voorhoudt – in elk geval en reëler en recenter en concreter dan deze van de tussenkommende partij.

B. Het onderdeel van de motivering dat de tussenkommende partij zich van verzoekende partij onderscheidt door haar beduidend langere algemene professionele ervaring

Naast de in het verzoekschrift en memorie van wederantwoord ontwikkelde argumenten, wenst verzoeker, in repliek op het verslag van de eerste auditeur, op dit vlak bijkomend het volgende op te merken.

[Er wordt betoogd] dat de verzoekende partij en de tussenkommende partij over ‘een min of meer gelijkwaardig kennisniveau’ van het sociaal recht beschikken en dat het om die reden verre van kennelijk onredelijk is dat de benoemende overheid een groter belang hecht aan de langere algemene professionele ervaring die een kandidaat (in casu tussenkommende partij) heeft opgedaan, alsook dat de uitgebreide en gediversifieerde ervaring als advocaat en substituut-arbeidsauditeur de tussenkommende partij een objectieve voorsprong geven ten aanzien van de verzoekende partij die niet over een dergelijke uitgebreide en gediversifieerde ervaring lijkt te beschikken.

Het is strijdig met de voorhanden zijnde gegevens uit de benoemingsdossiers om af te leiden dat de verzoekende partij en tussenkommende partij een ‘min of meer gelijkwaardig kennisniveau’ van het sociaal recht hebben. Een vergelijking van hun curriculum vitae – vanuit het perspectief van kennis en expertise van het sociaal recht – toont aan dat de verzoekende partij een manifest ruimere, hoogstaander en gespecialiseerder kennisniveau van het sociaal recht heeft dan de tussenkommende partij[.]

[...]

Uit het geheel van deze elementen kan enkel maar worden afgeleid dat de tussenkommende partij, in tegenstelling tot de verzoekende partij, tot en met haar benoeming als substituut-arbeidsauditeur bij KB van 29 mei 2008, geen bijzondere kennis noch interesse had in de materies die tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank behoren. Zij verklaarde zelf voor de BAC (in 2011) dat ze zich dus sinds drie jaar (sedert haar benoeming) ‘aan het specialiseren is in het arbeidsrecht en sociaal zekerheidsrecht’.

Dat zij, als substituut-arbeidsauditeur, wel ervaring en kennis in bepaalde van deze materies heeft opgebouwd, is evident. Maar enerzijds heeft zij hierdoor niet een min of meer gelijkwaardig kennis- en expertiseniveau verworven als de verzoekende partij. Op pagina 5 van deze memorie werd cijfermateriaal gegeven over de verhouding tussen het totale aantal zaken bij de arbeidsrechtbank Antwerpen en het percentage van deze zaken dat (verplicht of facultatief) aan het arbeidsauditoraat wordt meegedeeld voor advies. Daaruit bleek dat kwantitatief de arbeidsauditeurs in maximum één derde van de zaken

die tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank behoren, interveniëren. Tevens blijkt daaruit dat de arbeidsauditeurs (quasi) afwezig zijn in een aantal cruciale bevoegdheidsonderdelen van de arbeidsrechtbank, zoals de collectieve schuldenregeling, de arbeidsrechtelijke betwistingen (op enkele (kwantitatief) zeer beperkte materies na, zoals discriminatie en pesten); arbeidsongevallen en beroepsziekten (behalve bij subrogatie door het ziekenfonds, kwantitatief zeer beperkt), betwistingen bijdragen,...

Rekening houdend met al het voorgaande kan men de stelling [...] dat verzoekende partij – die bovendien ook op ruim drie jaar ervaring als zetelend rechter in de arbeidsrechtbank van Gent kon bogen – en de tussenkomende partij in 2011 een ‘min of meer gelijkwaardig kennisniveau’ van het sociaal recht hadden en er dus rekening mocht worden gehouden met de kwantitatief langere professionele ervaring van de tussenkomende partij, dan ook niet bijtreden.

[Er wordt] voor deze stelling bijna uitsluitend [gesteund] op de adviezen van de korpsoverste van de tussenkomende partij en de vertegenwoordiger van de balie van de tussenkomende partij. Deze adviezen brengen evenwel weinig bij op het vlak van een vergelijking van het kennisniveau van sociaal recht van de tussenkomende en de verzoekende partij. Het zijn immers adviezen die werden opgesteld zonder enig vergelijkend oogpunt noch oogmerk met de andere personen die zich kandidaat stelden voor de plaats van rechter in de arbeidsrechtbank Leuven, zulks in tegenstelling tot het perspectief dat door de bestreden beslissing dient te worden ingenomen (vergelijking van de bekwaamheid en geschiktheid van de kandidaten).

In dit verband mag toch nogmaals beklemtoond worden dat de enige adviserende instantie die de dossiers wel vanuit een vergelijkend oogpunt kon benaderen – de voorzitter van de arbeidsrechtbank Leuven – in zijn advies een niet te loochenen voorkeur uitsprak voor de verzoekende partij.

Tenslotte wenst de verzoekende partij op te merken dat de ervaring van de tussenkomende partij als advocaat haar ervaring voor de vacante plaats niet noodzakelijk ‘gediversifieerder’ of ‘uitgebreider’ maakt dan deze van de verzoekende partij die inderdaad nooit als advocaat professioneel actief geweest. Verzoekende partij heeft zich een stevige reputatie als onderzoeker in het sociaal recht opgebouwd, en heeft praktische ervaring op zowel een parket, arbeidsauditoraat als arbeidsrechtbank. De tussenkomende partij heeft enkel ervaring als advocaat (evenwel niet uitgesproken in het sociaal recht) en op het arbeidsauditoraat. Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarin de ‘objectieve voorsprong’ precies zou bestaan die de eerste auditeur in haar verslag vermeldt, mede gelet op het feit dat een auditeur op het arbeidsauditoraat slechts in een beperkt aantal van de bevoegdheden van de arbeidsrechtbank intervenieert.

Het is dan ook wel degelijk arbitrair, minstens kennelijk onredelijk en in strijd met de in het middel aangehaalde bepalingen, dat de kwantitatieve, in jaren uitgedrukte duur van de beroepsloopbaan van tussenkomende partij de doorslag gaf [...] bij het nemen van de bestreden beslissing.

C. Het motief dat de tussenkomende partij zich van de verzoekende partij onderscheidt door haar grotere vertrouwdheid met de concrete werking van de arbeidsrechtbank te Leuven

Verzoekende partij wenst [...] nog de volgende opmerking toe te voegen

aan de eerder op dit vlak ontwikkelde argumentatie.

In het licht van de hogerop aangehaalde cijfers in verband met de arbeidsrechtbank van Antwerpen [...] valt op in hoeveel zaken – ongeveer $2/3^{\text{de}}$! – behorende tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank, de arbeidsauditeur niet (langer) intervenueert.

Het cijfer van niet-interventie van de arbeidsauditeur ligt wellicht nog hoger dan de geciteerde 65 procent. In de cijfers worden dossiers van collectieve schuldenregeling (waarin de arbeidsauditeur niet tussenkomt) slechts eenmaal als een nieuwe zaak meegeteld (op het moment van het verzoekschrift om toegelaten te worden tot de procedure) terwijl, eens iemand toegelaten wordt (wat in minstens 95 procent van de verzoeken het geval is), zijn of haar dossier gemiddeld 5 à 7 jaar aanhangig blijft bij de arbeidsrechtbank en tot tientallen deelbeslissingen en beschikkingen aanleiding geeft.

Ook in enkele andere, niet onbelangrijke bevoegdheidsdomeinen van de arbeidsrechtbanken – arbeidsrechtelijke geschillen, bijdragen voor werknemers en zelfstandigen, arbeidsongevallen en beroepsziekten, is de tussenkomst van de arbeidsauditeur in slechts een uiterst beperkt aantal gevallen aan de orde (discriminatie, pesten, subrogatie door ziekenfonds).

Dit alles noopt toch tot de bedenking dat de vertrouwddheid die men als (substituut)-arbeidsauditeur werkzaam in een bepaald arrondissement/ressort opdoet, hooguit een beperkte vertrouwddheid met de arbeidsrechtbank van datzelfde arrondissement/ressort oplevert.

In de mate dat de verzoekende partij kan aantonen dat hij in 2011 gedurende meer dan 5 jaar een vertrouwddheid met de werking van een arbeidsrechtbank kan voorleggen – weliswaar niet deze van Leuven, maar deze van Mechelen (als gerechtelijk stagiair) en Gent (als rechter op de arbeidsrechtbank) –, levert hem zulks een veel [...] grotere vertrouwddheid met de werking van de arbeidsrechtbank van Leuven op, dan de tussenkomende partij die als (deeltijds) substituut-arbeidsauditeur te Leuven slechts met een beperkt onderdeel van deze arbeidsrechtbank in contact is gekomen.”

Beoordeling

16.1. Het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, betrokken op de toegang tot de overheidsbetrekkingen, krachtens hetwelk iedere burger gelijke toegang heeft tot zulke ambten, vereist dat de benoemende overheid slechts een benoeming of aanstelling in een te begeven betrekking kan verlenen, nadat zij de aanspraken en verdiensten van de onderscheiden kandidaten op een zorgvuldige wijze met elkaar heeft vergeleken en afgewogen op basis van objectieve en in verband met de te begeven betrekking pertinente criteria.

Artikel 259ter, § 4, Ger.W. bepaalt dat de voordracht door de benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie gebeurt “op grond van criteria die betrekking hebben op de bekwaamheid en geschiktheid van de kandidaat” en dat de voordracht met redenen wordt omkleed. In dit artikel is aldus niet bepaald welke concrete criteria de benoemende overheid moet hanteren bij haar vergelijking van de titels en verdiensten van de verschillende kandidaten. Hieruit volgt dat de overheid over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft de criteria die zullen worden gebruikt en het gewicht dat aan deze criteria zal worden toegekend, vooropgesteld dat ze objectief en pertinent zijn en op alle kandidaten op gelijke wijze worden toegepast.

Wanneer de Raad van State uitspraak doet over een beroep tot nietigverklaring – waarbij hij nagaat of de bestreden beslissing wettig is – treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op vraag van de verzoekende partij de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad van State mag zich op dit vlak niet in de plaats van de overheid stellen. Hij mag wel nagaan of de benoemende overheid op een willekeurige wijze van haar beoordelingsbevoegdheid gebruik heeft gemaakt. Dit zal enkel het geval zijn indien de benoemende overheid handelt op een wijze waarop geen ander naar kennis en kunde redelijk bekwaam en naar feitelijk optreden redelijk handelend bestuur in dezelfde omstandigheden zou handelen. Dan moet worden vastgesteld dat de benoemende overheid onredelijk heeft gehandeld en dient de Raad van State beteugelend op te treden.

16.2. Te dezen dient te worden vastgesteld dat de keuze naar de tussenkomende partij is gegaan, niet omdat verzoeker niet of zelfs maar minder zou beantwoorden aan het beoogde profiel, maar wel omdat zij zich van verzoeker onderscheidt door (1) haar beduidend langere algemene professionele ervaring, ongeveer twintig en een half jaar voor de tussenkomende partij tegenover ongeveer dertien jaar voor verzoeker, (2) haar concrete, praktische en meer recente ervaring met de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling en (3) haar hogere mate van bekendheid met de concrete werking van de arbeidsrechtbank te Leuven. De benoemingscommissie, daarin gevolgd door de verwerende partij,

vermeldt ook concreet op welke wijze de tussenkomende partij zich, wat deze elementen betreft, van verzoeker onderscheidt.

16.3. Door verzoeker wordt in essentie aangevoerd dat, niettegenstaande niet kan worden betwist dat de tussenkomende partij sedert haar benoeming in 2008 als substituut-arbeidsauditeur ervaring heeft opgebouwd in een deel van de bevoegdheden van de arbeidsrechtbank (in het bijzonder socialezekerheidsrecht en sociale bijstand), de dubbele vaststelling blijft dat zij, ondanks haar langere professionele ervaring, slechts een drietal jaar daadwerkelijk professioneel met sociaal recht in de ruime zin bezig is geweest (in tegenstelling tot zijn eigen ervaring van dertien jaar op dit vlak) en dat zij geen enkele ervaring kan voorleggen als zetelend magistraat, laat staan als zetelend magistraat in een arbeidsrechtbank. Verzoeker betwist bovendien dat de tussenkomende partij concrete en praktische ervaring met de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling heeft opgedaan en meent ten slotte dat de hogere mate van bekendheid van de tussenkomende partij met de concrete werking van de arbeidsrechtbank te Leuven geen relevant, laat staan decisief criterium mag uitmaken en dat hij zelf overigens ook in hoge mate vertrouwd is met de lokale situatie in Leuven.

16.4. Uit de lezing van het bestreden besluit en van de stukken van de benoemingsdossiers blijkt dat zowel de tussenkomende partij als verzoeker een uitgebreid curriculum vitae kan voorleggen en dat de in artikel 259ter, § 1, Ger.W. bedoelde adviezen, verstrekt naar aanleiding van hun kandidaatstelling, voor de beide kandidaten zeer gunstig zijn. Zo verkreeg de tussenkomende partij een “zeer gunstig” advies van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven, een “zeer gunstig” advies van de arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel en een “zeer gunstig” advies van de vertegenwoordigers van de Brusselse balie. Verzoeker verkreeg een “uitstekend” advies van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven (met dien verstande dat eigenlijk enkel een quoterings “ongunstig”, “met voorbehoud”, “gunstig” of “zeer gunstig” kan worden toegekend), een “zeer gunstig” advies van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te

Gent en een “zeer gunstig” advies van de stafhouder van de Gentse balie. Er kan dus niet om de vaststelling heen worden gegaan dat het om twee kandidaten gaat die klaarblijkelijk kunnen bogen op een rijk gevuld curriculum en dat zij blijkens de zeer lovende adviezen beiden geschikt worden geacht voor het beoogde ambt. Dit houdt in dat het om min of meer gelijkwaardige kandidaten gaat, zij het elk met hun eigen verdiensten, en dat zal moeten worden nagegaan of de criteria die de benoemende overheid heeft gehanteerd in redelijkheid tot de keuze voor de tussenkomende partij hebben kunnen leiden. Dit zal niet het geval zijn indien vastgesteld moet worden dat een kennelijk onevenredig groot belang werd gehecht aan een criterium dat niet objectief of pertinent is voor de te begeven functie.

16.5.1. Wat het criterium van ‘de algemene professionele ervaring’ betreft, stelt verzoeker dat niet de totale professionele ervaring van de kandidaten diende te worden vergeleken, maar wel de relevante ervaring voor het vacante ambt. Dienaangaande betoogt hij dat de tussenkomende partij slechts over een drietal jaar relevante ervaring beschikt, terwijl hijzelf van in het begin van zijn loopbaan een bijzondere interesse en wetenschappelijke expertise heeft opgebouwd in het ruime domein van het sociaal recht.

16.5.2. De bewering van verzoeker dat de tussenkomende partij slechts over drie jaar relevante ervaring inzake sociaal recht zou beschikken – ervaring die zij zou hebben verworven als substituut-arbeidsauditeur – wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier. Uit het curriculum vitae van de tussenkomende partij blijkt dat zij als advocaat advies verleende aan en de belangen verdedigde van KMO’s, particulieren en occasioneel verzekeringsmaatschappijen in commerciële en arbeidsrechtelijke geschillen. Daarnaast blijkt uit haar curriculum vitae dat zij na een grondige theoretische en praktische opleiding ‘bemiddeling in sociaalrechtelijke zaken’ in 2004, door de orde van de Vlaamse balies erkend werd als sociaal bemiddelaar. Bovendien volgde de tussenkomende partij vóór het indienen van haar kandidatuur nog opleidingen aan het Instituut voor Gerechtelijke Opleiding inzake sociaal strafrecht en uitwisseling van beroepservaring voor magistraten van de

arbeidsgerechten. Ook uit het advies van de Brusselse balie blijkt dat de tussenkomende partij “als advocaat verschillende materies [behandelde]: burgerlijk recht, handelsrecht, sociaal en arbeidsrecht”. Uit het advies van de arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel blijkt dat de tussenkomende partij reeds beschikte over een uitgebreide kennis van de grondbeginselen van het sociaal recht en dat haar ruime ervaring als advocaat zich duidelijk weerspiegelt in haar werk nu zij van in het begin in staat was om juridisch ingewikkelde dossiers op een adequate wijze te behandelen, hetgeen met andere woorden een gedegen voorafgaande kennis van de materie vereist. De arbeidsauditeur verwijst in zijn advies overigens naar het gegeven dat de tussenkomende partij beschikt over “een perfecte kennis en jarenlange ervaring van het sociaal recht en van de context waarin dit recht leeft”.

Maar zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker een langere relevante ervaring in de materie heeft zoals hij nogmaals in zijn laatste memorie op een omstandige wijze tracht aan te tonen aan de hand van de gevolgde opleidingen, zijn academisch parcours en doctoraat, de doorlopen gerechtelijke stage en het van in den beginne “voluit [gaan] voor een benoeming als magistraat op een arbeidsrechtbank in het domein van het sociaal recht”, dient te worden vastgesteld dat de tussenkomende partij volgens de adviezen over een zeer goede kennis van het sociaal recht beschikt. Zo spreekt het advies van de arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel over “een niveau van specialisatie in de materies die haar op het arbeidsauditoraat werden toegewezen” (waaronder O.C.M.W., R.S.Z., ziekte en invaliditeit, ...) en van “een perfecte kennis en jarenlange ervaring van het sociaal recht en van de context waarin dit recht leeft”.

16.5.3. Er dient aan te worden herinnerd dat de benoemende overheid vrij is in de keuze van de gegevens waarop zij – met het oog op de behoeften van het te begeven ambt – de nadruk wil leggen. Wanneer zoals te dezen blijkt dat de kandidaten over een min of meer gelijkwaardig kennisniveau van een bepaalde materie (*in casu* het sociaal recht) beschikken, al dan niet verworven in een verschillende tijdspanne, is het verre van onredelijk dat zij een groter belang hecht

aan de langere algemene professionele ervaring die een kandidaat heeft opgedaan dan aan de tijdspanne waarin de kennis van deze materie verworven werd. De uitgebreide en gediversifieerde ervaring als advocaat en substituut-arbeidsauditeur van de tussenkommende partij geeft haar een objectieve voorsprong ten aanzien van verzoeker die niet over een dergelijke uitgebreide en gediversifieerde ervaring lijkt te beschikken. Deze voorsprong wordt niet dermate tegengesproken door andere elementen uit de curricula van verzoeker en van de tussenkommende partij, dat de appreciatie volgens dewelke verzoeker een minder uitgebreide ervaring kon laten gelden in de zeer diverse materies die relevant zijn voor de functie, dan de benoemde, als onredelijk zou moeten worden beschouwd.

16.5.4. Verzoeker wijst er nog op dat de tussenkommende partij, in tegenstelling tot zichzelf, geen enkele ervaring heeft als zetelend magistraat, noch een op de zittende magistratuur gerichte opleiding heeft genoten.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat om tot rechter in de arbeidsrechtbank te worden benoemd volgens de benoemingsvoorwaarden van artikel 190 Ger.W. niet wordt vereist dat men over een specifieke ervaring als zetelend rechter dient te beschikken. Voor de kandidaat die voor het examen inzake beroepsbekwaamheid is geslaagd, geldt enkel dat hij moet aantonen dat hij tien jaar ononderbroken werkzaam is geweest aan de balie of ten minste vijf jaar een ambt van onder meer rechter of magistraat van het openbaar ministerie heeft vervuld, of dat hij ten minste twaalf jaar werkzaam is geweest aan de balie, het ambt van notaris heeft vervuld of een academische of een rechtswetenschappelijke functie heeft bekleed of juridische functies heeft uitgeoefend in een openbare of private dienst. Bijgevolg mag niet *a priori* worden gesteld, eensdeels, dat de langere professionele ervaring die de tussenkommende partij als advocaat en magistraat (substituut-arbeidsauditeur) heeft geen pertinent, relevant en objectief criterium is en, anderdeels, dat de terreinervaring van verzoeker als rechter in de arbeidsrechtbank het enige of doorslaggevende criterium moet zijn. Dit aannemen zou erop neerkomen dat steeds voorrang zou moeten worden gegeven aan de

kandidaat met de meeste ervaring als rechter in de arbeidsrechtbank. De wetgever heeft zich geenszins in die zin uitgesproken.

Dat verzoeker, in tegenstelling tot de tussenkomende partij, ervaring heeft als zetelend magistraat, betekent aldus niet dat de verwerende partij dit criterium noodzakelijkerwijze diende te laten primeren op de ervaring die de tussenkomende partij als advocaat en magistraat opdeed, mede gelet op haar ervaring inzake collectieve schuldenregeling, zijnde het tweede criterium op grond waarvan de tussenkomende partij zich onderscheidt van verzoeker.

Verzoeker stelt weliswaar dat hij als magistraat zetelt in de meest uiteenlopende materies (arbeidsrecht, socialezekerheidsrecht, sociaal strafrecht), maar uit het administratief dossier blijkt dat de tussenkomende partij evenzeer een ruime ervaring heeft met socialezekerheidsrecht, sociaal (straf)recht, arbeidsgeschillen, ... Uit haar curriculum vitae en uit het advies van de arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel blijkt daarenboven dat ook de tussenkomende partij opleidingen volgde die gericht zijn op het ambt van zetelend magistraat, zoals de opleiding “het leiden van een zitting” en “het voorkomen van en omgaan met agressiviteit” en zich op het ogenblik van haar kandidatuur ingeschreven had voor de opleidingen “redactie van vonnissen en arresten” en “plichtenleer van de magistraat”. Het is derhalve niet zo dat de tussenkomende partij op dit vlak geen enkel element zou kunnen voorleggen. Met de verwerende partij dient trouwens te worden vastgesteld dat ook de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven in zijn advies bevestigt dat de tussenkomende partij “een zeer geschikte kandidate is die onmiddellijk inzetbaar is en dus welkom is” en derhalve bekwaam is om het ambt van zetelend magistraat uit te oefenen. Ook door de vertegenwoordigers van de Brusselse balie wordt de tussenkomende partij zeer geschikt geacht voor de uitoefening van het vacante ambt. In het licht van de voormelde vaststellingen kan de tussenkomende partij dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat de kennis en vaardigheden die vereist zijn om het ambt van rechter te kunnen vervullen niet uitsluitend kunnen worden aangetoond door het vervullen

van een gerechtelijke stage of het reeds uitoefenen van het ambt van zetelend magistraat.

16.5.5. Dat het advies dat de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven over verzoeker uitbracht, uitstekend is, doet aan hetgeen hiervóór is vastgesteld geen afbreuk. Immers, ook de adviezen die over de tussenkomende partij werden uitgebracht waren bijzonder lovend en gaan ervan uit dat de tussenkomende partij beschikt over de kennis en de nodige ervaring heeft opgedaan om vertrouwd te zijn met de materies die zij als rechter in de arbeidsrechtbank zal behandelen. Een vergelijking van de adviezen over beide kandidaten levert, anders dan verzoeker meent, niet het bewijs dat hij over dadelijk zichtbaar grotere aanspraken op de benoeming zou beschikken. Uit deze adviezen kan slechts worden afgeleid dat de beide kandidaten in grote mate gelijkwaardig zijn. Door dan wegens de langere professionele ervaring als advocaat en magistraat het voordeel aan de tussenkomende partij te gunnen, geeft de benoemingscommissie aan dat de gediversifieerde werkervaring van de tussenkomende partij en de specifieke ervaring als zetelend rechter van verzoeker aan elkaar gewaagd zijn, zodat de anciënniteit de doorslag geeft. In dit oordeel kan geen arbitraire keuze worden onderkend.

Uit wat voorafgaat volgt dat het criterium van de algemene professionele ervaring in aanmerking mocht worden genomen om de geschiktheid en de bekwaamheid van de kandidaten af te wegen.

16.6.1. Wat het criterium ‘de concrete, praktische en meer recente ervaring met de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling’ betreft, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat dit een pertinent criterium is. Hij is wel van mening dat het juridisch uitgesloten is dat de tussenkomende partij in haar hoedanigheid van substituut-arbeidsauditeur een dergelijke concrete en praktische ervaring heeft opgedaan en dat hijzelf daarentegen wél over een concrete en praktische ervaring in deze materie beschikt, zoals werd erkend door de benoemingscommissie en in zijn benoemingsbesluit.

16.6.2. Verzoeker voert aan dat het motief dat de tussenkomende partij over concrete, praktische en meer recente ervaring met de behandeling van dossiers inzake collectieve schuldenregeling beschikt, faalt in feite en in rechte omdat de procedure van de collectieve schuldenregeling een bevoegdheid is van de arbeidsrechtbank waarin het arbeidsauditoraat volledig afwezig is, zodat de tussenkomende partij derhalve onmogelijk ervaring in die materie kan hebben ontwikkeld.

In tegenstelling met wat verzoeker tracht aan te tonen, blijkt onbetwistbaar uit de stukken van het benoemingsdossier van de tussenkomende partij dat zij ervaring heeft met de behandeling van dossiers inzake collectieve schuldenregeling. Meer bepaald heeft zij als substituut-arbeidsauditeur hulp geboden bij het voorbereiden van dergelijke dossiers, in het bijzonder inzake de toelaatbaarheid en specifieke problemen in verband met de collectieve schuldenregeling. Deze ervaring wordt in het advies van de arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel nader omschreven als zijnde het “op vrijwillige basis [bijstaan van] de arbeidsrechtbank [...] in de behandeling van de dossiers inzake de collectieve schuldenregeling, waardoor zij ook in deze materie reeds een zekere ervaring heeft opgebouwd”. Ook de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven bevestigt dat de tussenkomende partij over “een basiskennis van de materie [collectieve schuldenregeling]” beschikt. Dat die ervaring niet werd opgedaan als zetelend rechter doet geen afbreuk aan het feit dat de ervaring met de behandeling van dergelijke dossiers wel degelijk werd opgedaan. Met de verwerende partij kan trouwens worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat die verklaringen niet overeenstemmen met de realiteit.

16.6.3. Verzoeker benadrukt dat hij, in tegenstelling tot de tussenkomende partij, wel over een reële, concrete, praktische en recente ervaring beschikt met betrekking tot de collectieve schuldenregeling. Hij verwijst daarbij naar zijn benoemingsbesluit – het koninklijk besluit van 24 februari 2008 waarbij verzoeker tot rechter in de arbeidsrechtbank te Gent is benoemd – waarin wordt

gesteld dat hij tijdens zijn gerechtelijke stage relevante ervaring opdeed inzake collectieve schuldenregeling.

Uit het stageverslag van 25 juni 2007 van verzoeker met betrekking tot het derde stadium van de gerechtelijke stage blijkt dat verzoeker sedert april 2007 bij de beslagrechter te Mechelen de zittingen heeft gevolgd inzake collectieve schuldenregeling. Of verzoeker na datum van dit verslag nog dossiers inzake collectieve schuldenregeling heeft behandeld, kan niet concreet worden afgeleid uit enig stuk. Maar zelfs in de veronderstelling dat verzoeker tot aan zijn benoeming als arbeidsrechter te Gent een aantal dossiers inzake collectieve schuldenregeling zou hebben behandeld, betreft het een periode van minder dan een jaar, hetgeen beduidend minder is dan wat het geval is voor de tussenkomende partij. Dat hij zou kunnen bogen op ervaring in de materie van de collectieve schuldenregeling ingevolge zijn benoeming bij koninklijk besluit van 24 februari 2008, blijkt niet uit zijn curriculum vitae, noch uit de zeer gunstige adviezen, noch uit het onderhoud met de benoemingscommissie. Integendeel, uit het bezwaar dat verzoeker aantekende tegen de voordracht van de tussenkomende partij, blijkt dat hij expliciet stelde dat hij kan bogen op “bijkomende ervaring als zetelend rechter (weliswaar tot 2011 niet in de materie van de collectieve schuldenregeling)”.

Dat verzoeker enige ervaring heeft opgedaan inzake collectieve schuldenregeling tijdens zijn gerechtelijke stage, neemt niet weg dat deze ervaring minder recent is dan deze van de tussenkomende partij, die immers vanaf haar benoeming in 2008 als substituut-arbeidsauditeur de arbeidsrechtbank heeft bijgestaan bij de behandeling van dossiers inzake collectieve schuldenregeling. Dat verzoeker – zoals hij in zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie stelt – ook na zijn werkzaamheden op de arbeidsrechtbank te Mechelen kan bogen op ervaring in de materie van de collectieve schuldenregeling ingevolge zijn benoeming bij de arbeidsrechtbank te Gent bij koninklijk besluit van 24 februari 2008, blijkt evenwel nergens uit. Integendeel, uit het onderhoud van verzoeker met de benoemingscommissie blijkt dat verzoeker geen concrete en

recente ervaring inzake collectieve schuldenregeling kan doen gelden. Ook uit het advies van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven blijkt enkel dat verzoeker “bereid [is] zich in de nieuwe bevoegdheid van de csr [collectieve schuldenregeling] in te werken, materie die hem interesseert en dewelke hij wenst te beheersen”.

16.6.4. Verzoeker betoogt voorts nog dat de tussenkomen de partij niet, minstens minder, gemotiveerd zou zijn dan hij om dossiers inzake collectieve schuldenregeling te behandelen.

Het komt aan de verwerende partij toe om af te wegen of zij meent dat de voorgedragen kandidaat afdoende gemotiveerd is voor de materie die hij of zij als benoemde rechter zal moeten behandelen. Te dezen meent verzoeker uit het onderhoud van de tussenkomen de partij met de benoemingscommissie te kunnen afleiden dat zij over een veel minder uitgesproken interesse en motivatie beschikt dan hijzelf. Mede gelet op het advies van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven waarin hij stelt dat de tussenkomen de partij “bereid [is] zich volledig en collegiaal in te schakelen volgens de noodwendigheden die zich aandienen”, is de verwerende partij niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk geweest waar zij op grond van dit onderhoud en het kandidaatstellingsdossier van de tussenkomen de partij heeft menen te kunnen besluiten dat de tussenkomen de partij voldoende gemotiveerd is om dossiers inzake collectieve schuldenregeling te behandelen.

16.7.1. Wat het criterium ‘de hogere mate van bekendheid met de concrete werking van de arbeidsrechtbank te Leuven’ betreft, lijkt verzoeker verkeerdelijk ervan uit te gaan dat “het gebruik van een criterium – dat bestaat uit de vertrouwdheid van de kandidaten met de lokale situatie – in casu bij de vergelijking van de bekwaamheid en geschiktheid van de kandidaten voor het vacante ambt in alle redelijkheid geen relevant criterium uitmaakt en al zeker geen decisief motief mag uitmaken voor de keuze voor een welbepaalde kandidaat”.

16.7.2. Vooreerst blijkt dat de benoemingscommissie niet het criterium “vertrouwdheid met de lokale situatie” heeft gehanteerd, maar wel het criterium “vertrouwdheid met de werking van de arbeidsrechtbank”. Bovendien is dit criterium (vertrouwdheid met de werking van de arbeidsrechtbank) niet het enige, doorslaggevende criterium geweest bij de keuze voor de tussenkomende partij, maar een criterium dat bijkomend, nadat beider werkervaring werd vergeleken, de keuze tussen twee aan elkaar gewaagde kandidaten verantwoordt. Het criterium kan echter wel als relevant worden beschouwd omdat het noodzakelijk verband houdt met de inhoud van de te begeven betrekking en de onmiddellijke inzetbaarheid van de kandidaat in kwestie voor de betrekking.

Waar verzoeker argumenteert dat hij studeerde, werkte en thans nog steeds in Leuven woont, toont dit weliswaar aan dat hij vertrouwd is met de lokale situatie in Leuven, maar niet dat hij zichtbaar grotere aanspraken kan laten gelden ten opzichte van de tussenkomende partij wat het gehanteerde criterium van vertrouwdheid met de werking van de arbeidsrechtbank te Leuven betreft. Zowel uit het advies van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven, waar de plaats vacant is, als uit het advies van de arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel blijkt dat de tussenkomende partij goed bekend en vertrouwd is met de werking van de arbeidsrechtbank te Leuven, hetgeen haar onmiddellijk inzetbaar maakt.

Uit de omstandigheid dat de korpschef van de tussenkomende partij die advies heeft gegeven de arbeidsauditeur is bij de arbeidsrechtbank te Brussel, meent verzoeker echter te kunnen afleiden dat haar territoriale werkveld zich vooral in Brussel situeert. Met de verwerende partij dient te worden vastgesteld dat de arbeidsauditeur van de arbeidsrechtbank te Brussel de toenmalige korpschef van de tussenkomende partij was, aangezien zij in de eerste plaats benoemd werd als subsituut-arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel en gelijktijdig, dus subsidiair, bij de arbeidsrechtbank te Leuven. Dit heeft tot gevolg dat de tussenkomende partij niet benoemd werd in de personeelsformatie van het auditoraat bij de arbeidsrechtbank te Leuven en dat om

die reden het advies werd uitgebracht door de arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel. Verzoeker ontkent noch weerlegt dit gegeven. Zijn argument toont dan ook niet aan dat de benoemingscommissie, daarin gevolgd door de verwerende partij, ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de tussenkomende partij in hogere mate bekend is met de concrete werking van de arbeidsrechtbank te Leuven. Dat verzoeker een op de zetelende magistratuur gerichte opleiding heeft genoten en ervaring heeft als zetelend magistraat in de arbeidsrechtbank te Mechelen en te Gent, toont evenmin aan dat hij in hogere mate bekend zou zijn met de concrete werking van de arbeidsrechtbank te Leuven.

In de mate dat verzoeker stelt dat hij een objectief gezien duidelijk gunstiger advies van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven kreeg, die bij uitstek goed geplaatst is om de lokale situatie in te schatten “en daarmee terecht aangaf dat de vertrouwddheid van [de tussenkomende partij] met het arbeidsauditoraat te Leuven haar niet noodzakelijk tot de meest geschikte kandidaat maakt voor het vacante ambt van zetelend rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven”, moet worden vastgesteld dat ook de tussenkomende partij een zeer gunstig advies kreeg en dat de voorzitter ook omtrent haar kandidatuur stelt dat zij “onmiddellijk inzetbaar is en dus welkom” in de arbeidsrechtbank.

Dat het criterium van de kennis van de werking van de arbeidsrechtbank te Leuven geen pertinent criterium van onderscheid kan zijn en dat een arbeidsauditeur slechts zou tussenkomen in een uiterst beperkt aantal van de door de arbeidsrechtbank uitgeoefende bevoegdheden, waardoor de vertrouwddheid hoogstens een beperkte vertrouwddheid zou zijn, is niet pertinent omdat de tussenkomst van de arbeidsauditeur in rechtsgedingen geen uitstaans heeft met de vertrouwddheid met de rechtbank waarin deze werkzaam is.

17. Uit wat voorafgaat volgt dat bij de appreciatie die de benoemingscommissie aan de aanspraken en verdiensten van verzoeker en van de tussenkomende partij geeft, beide kandidaten door de benoemingscommissie zeer gedegen zijn bevonden.

Verzoeker toont niet aan dat de elementen die de benoemingscommissie en, in navolging hiervan, de benoemende overheid in het voordeel van de tussenkommende partij in aanmerking hebben genomen, te weten (1) haar beduidend langere algemene professionele ervaring, ongeveer twintig en een half jaar tegenover ongeveer dertien jaar voor verzoeker, (2) haar concrete, praktische en meer recente ervaring met de behandeling van de materie van de collectieve schuldenregeling en (3) haar hogere mate van bekendheid met de concrete werking van de arbeidsrechtbank te Leuven, niet pertinent zijn, de keuze voor de tussenkommende partij niet in redelijkheid kunnen verantwoorden of tekortdoen aan – naar hij aanvoert – zijn duidelijk grotere aanspraken.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 25 augustus 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
Bert Thys,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bruno Seutin